

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#)

[i/catalunya_cristiana](#)

[www.catalunyacristiana.cat](#)

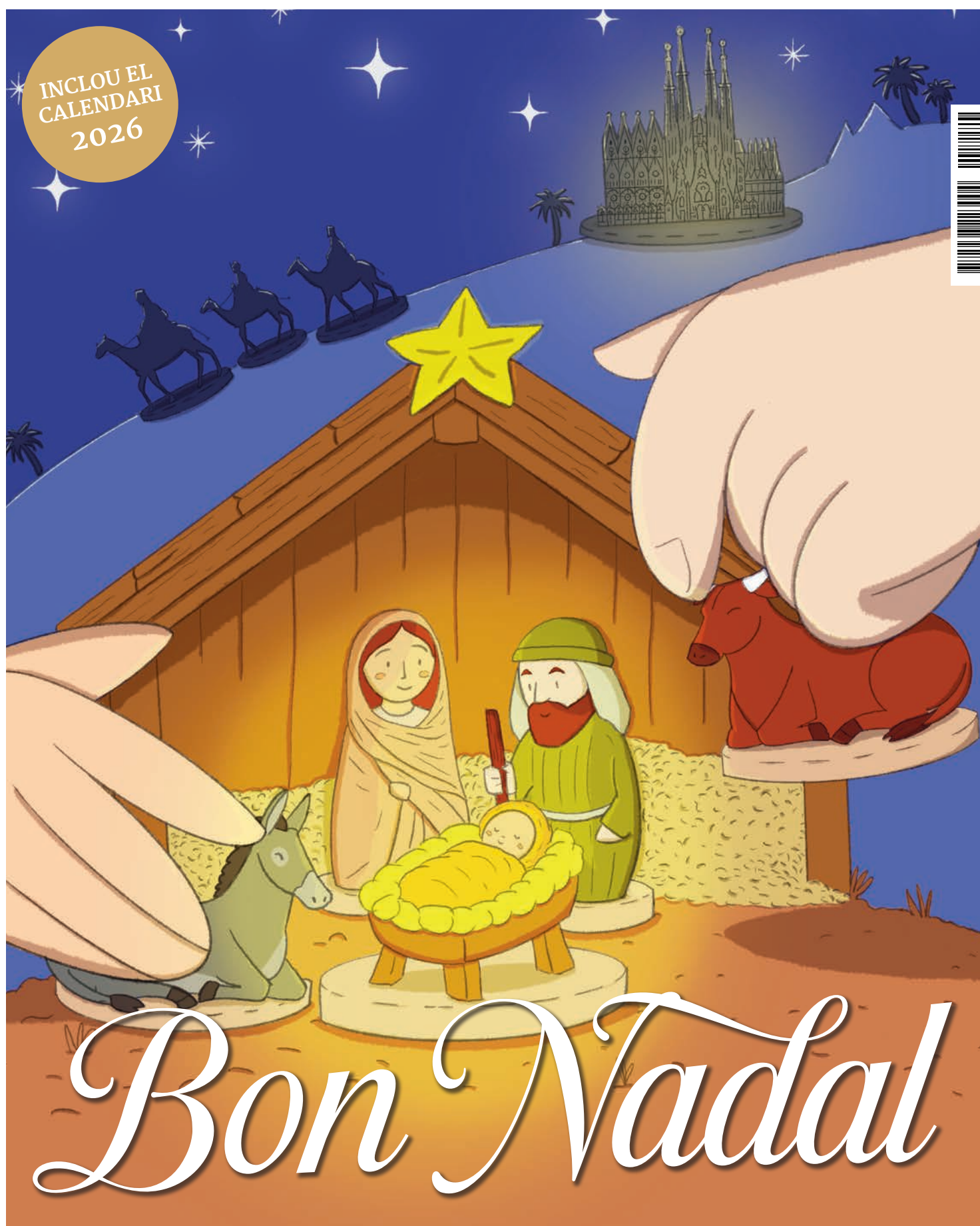
[@catalunyacristiana.bsky.social](#)

[@catoristiana](#)

[catalunya cristiana](#)

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

INCLOU EL
CALENDARI
2026

Inés Coejo

SUMARI

21 DESEMBRE 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'Entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	39
Cultura	41
Agenda	46
Des del carrer	47

8-12

El patrimoni nadalenc, més viu que mai

En els darrers temps s'han recuperat moltes tradicions que s'havien perdut

16-17

S'exclou la possibilitat que les dones puguin ser ordenades diaconesses

El Papa presideix l'ofrena floral a la Immaculada

18-19

Montserrat clou la celebració del Mil·lenari

La comunitat benedictina posa la mirada en el futur del santuari

24-28

Entrevista al P. Jordi Agustí Piqué, prior del monestir de Montecassino

"La relació de la teologia amb la música ha marcat la meua vida"

EDITORIAL

Un Déu de la nostra carn

La mirada dels petits instintivament es fixa en el pessebre. Amb la seva innocència se senten atrets per les figuretes que van cap a Betlem. Què pensen quan contemplen embadalits el Nen de l'establia? Potser "pensar" no és el verb que aquí més s'escau. Ells més aviat s'admiren. S'adonen que s'assemblen a l'Infant de la menjadora: la mateixa vulnerabilitat, la mateixa carn necessitada d'escalf, aliment i protecció... D'entrada potser no hi veuen Déu, però saben que aquell que, d'una banda, és ben bé com ells, alhora és un Nen diferent de tota la resta.

La religiositat natural du l'home a guaitar el cel, l'empeny a pujar-hi, a fer tot el possible per assolir les inaccessibles altures divines. Prova de guanyar-se Déu, i per a tal fi no estalvia esforços ni mèrits (el combat contra un mateix, el compliment dels preceptes, la participació a les cerimònies...). A les persones religioses tot això els surt del cor, i està molt bé, perquè manifesten un profund desig de salvació. Però amb Jesús tot es capgira. No ens demana que pugem fins on Ell s'està, sinó que és Ell qui decideix baixar fins on som nosaltres; més encara, es fa un de nosaltres. El Déu cristià no és cap esperit que es disfressa d'home sense deixar-se afectar per res; el nostre Déu és de carn, de la carn de Maria i, per tant, de la nostra. Sap què és una carícia i un petó, experimenta el fred i la gana, el dolor i el patiment, i finalment la mort. Per això ens pot ressuscitar amb Ell.

Els nens no saben teologia, però s'admiren i confien que l'altre els estima. I és això el que ens demana Jesús. És tan senzill que ens resulta difícil. Aquest Nadal davant del Nen de l'establia, demanem-li d'assemblar-nos cada dia més a Ell. Bon Nadal a tothom!

La setmana a les Xarxes

INES SAN MARTIN

@inesanma

10/12/2025

Periodista

Prohibeixen que surti del país al cardenal Baltazar Porras, arquebisbe emèrit de Caracas, Veneçuela, quan es disposava a agafar un avió. Va ser informat que ja no se li permetria sortir de Veneçuela. El mes passat, Porras va afirmar que Veneçuela viu una situació “moralment inacceptable”

ALBERT VELASCO

@velasc_alberto

9/12/2025

Professor d'Història de l'Art

Ens ha deixat Gabriel Gómez. Recordo el dia que va trucar-me perquè no se'n sortia amb la capella gitana de la Model i amb el llegat del seu pare. Em va semblar admirable la insistència per dignificar la memòria paterna. Ho ha pogut veure en vida: la capella s'està restaurant i al MNAC han ingressat obres. DEP

NÚRIA ICETA

@nuriaiceta

8/12/2025

Editora

Enhorabona, Josep Ollé, per aquest magnífic *Te Deum* de cloenda del Mil·lenari de Montserrat amb l'Orfeó Català, l'Escolania de Montserrat, la Schola Cantorum i l'Orquestra Simfònica del Vallès

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

PREMIS BRAVO AMB “TRES MIRADES QUE ENTENEN L'ESGLÉSIA”

La 56ena edició dels Premis Bravo ha donat, entre d'altres, el de Música a Rosalía pel seu disc *Lux*, l'especial a Fernando Ónega, el de premsa a Javier Cercas i el de Cinema a Alauda Ruiz de Azúa per la pel·lícula *Los domingos*. El director de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola, José Gabriel Vera, en una entrevista el 10 de desembre al programa *El matí*, va comentar que “la potència musical de Rosalía ofereix ara una mirada a la vida espiritual amb sorpresa, amb pregunta i amb desig”.

El sacerdot navarrès va afegir que

“aquesta mirada honesta i desacomplexada, expressada amb les paraules d'una cantant, pot sorprendre la mateixa Església”. José Gabriel Vera va comentar que “hi ha tres premis que són tres mirades: la de Javier Cercas pel seu llibre sobre el viatge del papa Francesc a Mongòlia, la d'Alauda per una producció cinematogràfica sobre vida consagrada, i la de Rosalía”. Va assegurar que “són visions honestes de persones allunyades del cristianisme i que no caricaturitzen la vida de l'Església, sinó que intenten entendre-la”.

Zoom MACIÀ GRAU

Un any més podem contemplar cent mirades diferents sobre el naixement de Jesús. Fins al 8 de gener la columnata de Bernini acull l'exposició *100 Pessebres al Vaticà*. Aquesta edició, la vuitena, ens presenta 132 pesebres de 23 països elaborats amb vidre, seda, paper, resina i altres materials. L'entrada és gratuïta i sense necessitat de reserva prèvia. L'exposició obre tots els dies, de 10.00 a 19.00, excepte els dies 24 i 31 de desembre, quan tancarà a les 17.00. L'edició d'enguany forma part de l'esdeveniment “Jubileu és cultura”.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

24 de desembre del 1939

Crida del nou papa Pius XII per la pau durant la primera missa del Gall a la II Guerra Mundial

Fem que una vida digna no sigui qüestió de sort

Per Cap d'Any desitgem que
menjar el raïm ens porti sort.
A Catalunya 1 de cada 3
menors d'edat viu en situació
d'exclusió social.

Fem que una vida digna
sigui un dret, no una
qüestió de sort.

*Mentre hi hagi persones,
hi ha esperança*

FES UN DONATIU

www.caritascatalunya.cat

BIZUM: 38031

ES69 2100 5000 5802 0008 9517

Des del monestir

Llums de Nadal. Què hi veiem?

**MONTSERRAT
UNTERLÖHNER SALVAT**

*Monja de Sant Benet
de Montserrat*

Tenim tradicions entranyables, però les sabem interpretar?

M'agrada explicar l'església a les visites que venen al nostre monestir de Sant Benet de Montserrat. Dissenyada per l'arquitecte Jordi Bonet l'any 1978, té una arquitectura força peculiar que li dona una aire atemporal. La comunitat, aprofitant les seves destreses artístiques, va fer dos murals de ceràmica que ocupen dos grans trams de paret. Són murals abstractes. Estèticament funcionen, però, quan te n'expliquen el sentit, prenen molta més profunditat i rellevància. Els dos s'interpreten junts. En el primer veiem una gran circumferència fosca, situada a la part inferior del mural, al costat, unes línies verticals inclinades es van separant

entre elles per la base. En el segon, la circumferència apareix ara de color clar i tocant la part alta del mural, les línies verticals se separen entre elles per la part superior, eixamplant-se cap amunt. El sentit d'aquests dos murals és la representació de l'encarnació (el Nadal) i la Resurrecció (la Pasqua). En el primer Déu encara no s'ha encarnat i d'aquí el fet que el món estigui fosc i situat a la part baixa i que els raigs siguin descendents per simbolitzar aquest moviment de Déu que està venint cap a la terra, cap a la nostra realitat encarnada. En el segon, Crist ha ressuscitat! El món ja és lluminós i s'han elevat i els raigs s'obren en la direcció ascendent.

Quina diferència veure els murals coneixent-ne el sentit! Em pregunto si conèixer el Misteri de Nadal no va una mica per aquí. Tenim tradicions entranyables: llums que engalanen els carrers; pessebres de totes mides en pobles, aparadors i cases particulars; taules parades i compartides; regals que ens fem amb estimació els uns als altres... Sabem interpretar aquestes "postals de Nadal"? Sabem que configuren un gran mural que representa la transformació del món a partir del moment en què Déu es va fer home com nosaltres? Dir "Bon Nadal" vol dir tot això! I cada any, per aquestes dates, tant si en som conscients com si no, tots hi estem col·laborant. ■

Punt de vista

Nadal: Déu amb nosaltres

**M. MONTSERRAT
DOMINGO BATLLE**

*Eremita a Sant Joan del
Codolar*

Potser ara som davant d'una paganització màxima del Nadal cristià

Sembla que el temps de Nadal ha perdut el sentit originari. Fem vacances, viatges... Per als cristians no ha perdut el que celebrem, el naixement de Jesús, la vinguda al món del Rei dels reis, que ens porta la salvació. Certament Ell ve, sempre està arribant, hem d'estar atents i vigilants a la seva presència en les coses més imprevisibles, en els moments més impensables. Ah!, quines sorpreses ens reserva al llarg de l'any.

Ell vol que aprenguem a viure la seva vida: "Déu és amor." Hem d'aprendre a estimar, Déu s'humanitza. Nadal és bàsicament el do de Déu. Diuen que Nadal és la cristianització de les festes paganes en el

solstici d'hivern, del naixement del dia. Doncs, potser ara som davant d'una paganització màxima del Nadal cristià.

Que sigui de veritat Nadal només depèn de nosaltres, de cadascú, ningú no ens pot prendre el goig, encara que en el nostre món sigui dramàtica la situació: guerres, crisi, injustícies... Sí, ens ha d'interpel·lar seriosament.

L'Amor de Déu ens demana una resposta d'Amor. "No tingueu por..." Cada Nadal és diferent, però sempre és l'essencial Déu-home. Maria ens parla de disponibilitat, de proximitat, de serenor, d'obrir el cor per acollir la vida, la llum, la Paraula. Josep ens duu a no fugir del misteri, és un mis-satge esperançat que ens diu que en

la confiança reneix la pau. L'ànima del pastor és el centre més íntim de nosaltres, ens fa descobrir les llums i ombres, la responsabilitat, la pobresa, la pregària i l'amor, la calma i una alegria immensa. Juntament amb els àngels, cantem el "Glòria a Déu".

La seva Presència ho omple tot, aquí on visc, en el sofriment i el dolor de tota la humanitat, ja que Jesús va néixer no solament per nosaltres, sinó per tot el món. És un Misteri, també per a mi, però és una realitat. Sempre sorprenent en el dia a dia de la vida: pluralisme ideològic, cultural, situacions noves... No passa de llarg, Ell és i es queda. Agraïment infinit al Déu amb nosaltres. ■

Quan la tristesa ens domini, escoltem el murmuri de Jesús que ens diu que és aquí per acompanyar-nos, que mai no ens abandonarà

Que no s'apagui la llum de Nadal

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

El Nadal acostuma a arribar carregat de llums, de bons desitjos, de rostres de nens il·lusionats, però per a aquells que han tingut la pèrdua d'un ésser estimat és també una època en què es remouen sentiments. Aquests dies notem especialment les absències. Recordem amb nostàlgia tot allò que compartíem amb aquells que ja no són físicament amb nosaltres i potser pensem que ja res no serà igual.

Per Nadal sentim com n'és, d'important, estar junts per pregar i per reunir-nos al voltant d'una taula. I, precisament, "estar junts" és el que moltes vegades ja no podem fer. Gairebé sempre hi falta algú. Aquell algú ocupava una cadira que ara és buida. Aquella cadira silenciosa ens recorda que allò estimat no es perd, només canvia de lloc, perquè, encara que els absents no ocupin un lloc físic a prop nostre, la seva presència perdura en el temps.

Per Nadal cap cadira és buida, perquè el cor sempre guarda un lloc

per als qui estimem. Els cristians creiem en la vida eterna, fonament de la nostra esperança. És l'esperança en una vida que no mor, sinó que es transforma per viure eternament amb Déu i amb els éssers estimats amb qui hem compartit aquesta existència.

Quan la tristesa ens domini, escoltem el murmuri de Jesús que ens diu que és aquí per acompanyar-nos, que mai no ens abandonarà. Ell sempre ens ofereix el seu consol i el seu amor. Confiem que els nostres difunts continuen participant del misteri joïós de Nadal.

Per Nadal ens mostrem més sensibles envers els qui ho passen malament, especialment els més vulnerables, els malalts, les víctimes de les guerres, els que estan sols o malviuen al carrer. Potser molts d'ells no tindran una taula on celebrar Nadal aquests dies. Déu els vol convidar a tots, "pagant nosaltres", amb la moneda de l'amor i de la solidaritat. Podríem seguir el senzill consell del poeta quan diu: "*Moneda que está en la mano quizá se deba guardar; la monedita del alma se pierde si no se da*" (Antonio Machado, *Soledades*, LVII, II "Consejos"). Déu vol que els febles no siguin invisibles als nostres ulls. I és que ells són els seus fills, els nostres germans.

Per Nadal augmenten les ganes d'abraçar, de comunicar-nos, de

compartir l'alegria. Un Nen ens retorna l'esperança, la confiança i l'entusiasme. Hi ha moltes maneres de compartir, però n'hi ha una que al llarg dels segles es repeteix: celebrem moltes coses menjant, compartint la taula. Aquest costum no passa de moda. Ja en temps de Jesús, menjar amb algú era un gest molt significatiu, un acte declarat d'acceptació de l'altre i de fraternitat. Compartir un àpat amb algú significava molt.

La taula és, sens dubte, un espai de trobada on afloren sentiments diversos, l'alegria i la tristesa; on s'aborden problemes i s'intenta trobar solucions; on rebem crítiques, però també lloances. No oblidem que, quan som a taula, sempre ens acompanya Jesús. Li demanem que beneeixi cada dia la taula. Li demanem que sigui Llum i Paraula, que es faci present en les nostres converses.

Benvolguts germans i germanes, Nadal ens eclipsa amb els seus llums, sí, però la llum més gran i més pura la rebem de Crist, no només per Nadal, sinó tot l'any; perquè Ell és la llum que resplendeix en les tenebres i que no s'apagarà mai. Demanem-li que ens alimenti amb la seva Llum. Guiats per aquesta llum, anem a Betlem i adorem aquest nen que ha nascut. Deixem que el seu somriure i la seva pau omplin les nostres vides. Que la Llum de Nadal no s'apagui mai en el nostre cor. ■

En els darrers temps
s'han recuperat moltes
tradicions que s'havien
perdut

PATRIMONI NADALENC MÉS VIU QUE MAI

MAC

Allà sota una penya n'és nat el Jesuset / nuet nuet. / Allà sota una penya n'és nat el Jesuset / nuet nuet. / Que és fill de mare verge i està mig mort de fred / nuet nuet / i està mig mort de fred.” Aquesta és la primera estrofa d'una de les cançons nadalenques més tradicionals de casa nostra: *El dimoni escuat*.

Hi ha qui potser preferirà alguna nadala més moderna, com ara *El caganer*, d'Albert Pla. L'inici de la cançó diu així: “En un pessebre ha d'haver-hi / un nen Jesús i el sant Josep / també la Verge Maria, / una vaca i una mula / i mal penjat un angelet. / Però sobretot hi ha d'haver-hi, / hi ha d'haver-hi un caganer.”

“De nades, penso que estem en un bon moment, perquè en fem de noves. Estem fent cançons de Nadal en català de nova fornada, i n'hi ha que arrenen. Algunes sonen a pop o a rock. Cantautors de la talla d'Albert Pla, Pau Riba o Cris Juanico han tocat el gènere. Per tant, això vol dir que el gènere està viu i interessa. La nostra generació haurà deixat aquest repertori nadalenc per a generacions futures”, explica Amadeu Carbó, coordinador de l'inventari del patrimoni cultural immaterial de l'Església de Barcelona, educador social, folklorista i escriptor.

I afegeix: “M'agradaria que poguéssim potenciar les cançons de Nadal tradicionals, que es cantessin més a l'escola, a casa, al carrer... La gent hauria de tornar a

La mezzosoprano Mariona Llobera interpreta la Sibil·la a la catedral de Barcelona des del desembre del 2019.

cantar, perquè ara ja no cantem. Jo recordo que la meua àvia i la meua mare cantaven. L'espai sonor l'han ocupat altres elements: la ràdio, la televisió, l'Spotify..."

Amadeu Carbó considera que "Nadal és la festa més gran per als cristians. Celebrem el naixement del Messies. Fins i tot per als occidentals que no són cristians, o no se'n senten, el Nadal hauria de ser també la festa més gran perquè, entre altres coses, s'hi celebra el mite fundacional de tota una civilització, de tot un àmbit cultural enorme. És una festa antiquíssima i alhora heretada. Cal dir que quan celebrem el *naixement* de Jesús, no celebrem el seu aniversari; nosaltres celebrem el fet. Heus aquí la clau".

"Els cristians bevem d'una cultura clàssica. Totes les cultures sempre es construeixen damunt d'un substrat anterior que els fa de fonament. Els romans tenien una celebració molt important, *Natalis Solis Invicti*, en què se celebrava el solstici d'hivern. Els cristians sempre hem associat la figura de Jesucrist a la llum —"Jo soc la llum del món" (Jn 8,12)—, al sol, a l'escalfor... Per tant, tenia tot un sentit celebrar el fet del naixement de Jesús el 25 de desembre, al solstici d'hivern."

NEULES ALS TEMPLES

En els darrers temps, en època nadalenca, s'han recuperat moltes tradicions que, per diferents raons, s'havien perdut. Una de les més rellevants és la decoració interior de les esglésies amb un element de forma circular, elaborat amb paper, que té diverses formes geomètriques: les

BLAUSER

ORGUE DE TUBS PER AL VOSTRE INSTRUMENT

16.500 eur + IVA

8', 4', 2' (16' opt.)

Motor absolutament silenciós

Compatible amb Viscount, Johannus, Content, Rodgers, etc.

TEL. 689 066 681

WWW.BLAUSER.INFO

Oferta vàlida (10/12/25-30/01/26)

Consola i transport no incl.

neules. Una expressió de cultura popular documentada entre els segles XIV i XIX arreu dels Països Catalans i que es va mantenir viva a Mallorca. Aquest mes de desembre el Ple del Consell de Mallorca ha declarat definitivament aquesta tradició Bé d'Interès Cultural Immaterial.

“Hi ha tot un seguit de costums que al llarg del segle XX els vam deixar de fer. En els últims anys, ens hem adonat que culturalment hi hem sortit perdent. I arriba un moment en què, per refermar la identitat, sentim la necessitat de tornar a recuperar allò que havíem fet, de reprendre un cordó umbilical amb el passat”, observa Carbó.

El folklorista afirma que “fer neules, amb paper i tisores, permet que hi participi activament tothom. Soc molt partidari d'aquest tipus d'activitats lúdiques, atès que ens permet fer cohesió de grup intergeneracional a les parròquies. Podem interpretar aquest patrimoni immaterial com a 'atri dels gentils', perquè crea un nexa molt evident entre els que són al temple i els que són a fora, 'els allunyats', ja que també hi poden participar i sentir-se vinculats”.

Va ser l'any 2022 quan l'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia, a Barcelona, va posar en marxa la decoració de l'interior de l'església amb neules.

“Tot va començar amb la creació del pessebre monumental de l'oratori. Fins al 2020 sempre s'havia fet a l'església, però amb la pandèmia es va creure oportú traslladar-lo al claustre, ja que era un espai obert i que la gent podria gaudir amb les mesures de seguretat del moment. Això va ser promogut per la comunitat i La Fadrinalla de Gràcia, entitat amb la qual ens dediquem a mantenir les tradicions i recuperar aquelles que han quedat oblidades en el temps”, expressa Ricard Ellis, portaveu de La Fadrinalla de Gràcia.

“I és aquí quan vam pensar en la creació d'una *neulada* a la mateixa església de l'oratori de Gràcia. És una tradició que prové de l'Edat Mitjana, que es feia arreu del país i que, per sort, es va mantenir a les Illes. A poc a poc s'ha anat recuperant en algunes altres esglésies catalanes i a Barcelona en teníem constància de dues, però cap a la vila de Gràcia. I, com a graciencs i graciencques, això ens va moure molt.”

En Ricard pensa que, “de bon principi, va ser molt ben acollida per la feligresia, tot i que la desconexió d'aquest art era força gran. Moltes persones ens preguntaven sobre la història, com estaven fetes... En aquests anys hem mantingut converses amb d'altres grups de neulers

i neuleres per compartir experiències i curiositats. Tota una obra d'art que ens agrada donar a conèixer!”.

“Les neules primitives —rememora en Ricard— eren fetes amb una massa de farina i, fins i tot, es podien menjar. Podem dir que són les avantpassades de les neules enrotllades que mengem avui dia. Actualment estan fetes amb paper o cartolina, en el nostre cas, i retallades una a una a mà amb bisturí i tisores. El primer any en vàrem penjar unes 500, però l'any passat ja vam superar les 800. Realment la imatge de l'església guarnida és impressionant. Som una trentena de persones que hi treballem, però el dia del muntatge sempre comptem amb més persones, que ens ajuden a lligar-les i penjar-les. Les pengem el primer diumenge d'Advent i les despengem pel Baptisme del Senyor, que enguany s'escau el 2026 l'11 de gener.”

LA SIBIL·LA EN ESCENA

Molt arrelat a la geografia dels Països Catalans estava també el Cant de la Sibil·la, que al Principat es va perdre arran del Concili de Trento, al segle XVI, però que va perviure a les Illes i a l'Alguer. És una peça sacra d'origen medieval que profetitza l'adveniment del Redemptor i

Una “neulada” a l'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia.

l'arribada del Judici final. L'última referència documentada —text, música, vestuari, accessoris...— sobre aquesta escenificació a la catedral de Barcelona data del desembre del 1575; sortosament el Cor Francesc Valls la va recuperar l'any 2009 i des d'aleshores s'hi ha representat de manera ininterrompuda.

A la catedral de Barcelona, la Sibil·la és interpretada, des del desembre del 2019 fins a l'actualitat, per la mezzosoprano Mariona Llobera. Aquesta cantant forma part del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i del Cor Francesc Valls; també és col·laboradora de la Capella Nacional de Catalunya amb en Jordi Savalls.

“Per a mi, interpretar aquest personatge és un repte. És una actuació molt especial perquè no es tracta de fer un concert; es tracta d'encarnar un personatge mitològic dins d'un moment molt especial de l'any litúrgic, entre l'ofici de matines de Nadal i l'inici de la missa del Gall. La Sibil·la és una dona oracle, una dona profetessa, que vaticina, amb una gran espasa a la mà, la fi del món.

Diu als fidels que, si no són bons, si no pregunten, el món s'acabarà, s'esberllaran les pedres, es fondran les muntanyes...”, comenta la Mariona.

Així mateix, recorda que el Cant de la Sibil·la de la catedral de Barcelona és, de tots els que es fan al món, “l'únic que se celebra exactament al mateix lloc on es feia fa gairebé cinc-cents anys. La trona gòtica del cor on jo pujo és la trona on la Sibil·la cantava antigament”. També assenyalava que “el Cor Francesc Valls encarrega cada any a un compositor de prestigi una revisió contemporània del Cant de la Sibil·la. Depenent de la llargada del nou text, tinc més o menys estrofes per recitar. Cada any és, per tant, diferent”. Enguany el compositor i contratenor Jordi Domènech ha estat distingit amb aquest honor.

EL PESSEBRE I EL SEU MISSATGE

“L'element identificatiu per excel·lència del Nadal és, sens dubte, el pessebre. Actualment, el pessebre viu un moment molt bo, sobretot el moviment pessebrista. Tenim nombroses exposicions arreu del país, a

**AMADEU
CARBÓ**
“Nadal és la festa
més gran per als
cristians”

**RICARD
ELLIS**
“Les neules penjades
a l'oratori són una
obra d'art que ens
agrada donar a
conèixer!”

Barcelona | Madrid | Valencia

900 878 063

 gruposavia.eu

Ponte en contacto con nosotros y recibirás un **presupuesto personalizado.**

Climatización Inteligente

**Mantenimiento Industrial
& Terciario**

**Ingeniería &
Consultoría Energética**

**Innovación &
Transformación Digital**

**Instalaciones Generales
& de Procesos**

**Servicios de
Automatización Industrial**

**Desmontajes &
Traslados de Factorías**

MARIONA LLOBERA “La Sibil·la és una dona profetessa que vaticina, amb una gran espasa a la mà, la fi del món”

gairebé tots els pobles. Enguany Lleida acull la XX Biennial del Pessebre Català, on podem contemplar les creacions dels millors mestres pessebristes. Molts d'ells s'atreveixen a innovar, mantenint-ne l'essència”, informa l'Amadeu.

“El gran missatge del pessebre és que, malgrat l'adversitat, Jesús neix per a tothom; tot i la precarietat, la vida tira endavant. A la Biennial del Pessebre Català celebrada el 2023 a Barcelona, recordo un diorama que em va impactar: en un paratge totalment devastat per les bombes i, dins d'un racó, la vida es feia pas amb el naixement de Jesús. Un pessebre molt dur que interpel·lava directament l'espectador.”

Pel que fa al pessebre monumental de Sant Felip Neri de Gràcia, Ricard Ellisesmenta que “enguany és el cinquè any que realitzem el pessebre al claustre i, com ja és tradició, supera els trenta metres quadrats. Hem intentat tenir present algunes efe-

mèrides importants. En primer lloc, el 150è aniversari del naixement del mestre Pau Casals i el 65è de l'estrena de la seva gran obra, l'oratori *El Pessebre*. També el 175è aniversari de la segona independència de la vila de Gràcia, molt estimada per nosaltres, amb la reproducció d'alguns carrers i places. I, finalment, els 600 anys de l'arribada del Poble Gitano a la península Ibèrica, una comunitat que continua sent part fonamental de la societat graciencina”.

Aquest pessebre s'inaugura tradicionalment el 8 de desembre, festivitat de la Immaculada Concepció, que coincideix amb la festa patronal de l'oratori de Gràcia, i es pot visitar fins a La Candelera, el 2 de febrer.

Com a novetat, en Ricard manifesta que “enguany hem fet un petit pessebre a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, al Barri Gòtic, amb una reproducció de la façana de la mateixa església que ja va decorar el nostre pessebre gracienc fa dos anys i que teníem moltes ganes que pogués estar exposat un any a l'oratori veí de Barcelona”.

“El pessebre vivent —posa en relleu l'Amadeu— viu actualment una salut de ferro. Aquí, a Barcelona, en tenim un, el pessebre vivent de la Torre del Suro del Guinardó, que enguany, el 18 de desembre, ha arribat a la seva 32a edició. Aquest

pessebre és com un regal a la ciutat de Barcelona. Tots els actors i les actrius que hi intervien són persones amb discapacitat intel·lectual. Això li dona al pessebre una força bestial, alhora que fomenta la inclusió.”

Està organitzat pel Taller Sant Camil, centre ocupacional de la Fundació de la Santa Creu. “Aquest pessebre, que neix com una activitat terapèutica, desemboca en una activitat cultural oberta a tota la ciutadania. En quaranta-cinc minuts, hi passen mil cinc-cents espectadors. Hi ha gent que hi venia quan eren infants i ara, que ja són pares, porten els seus fills a veure el pessebre.”

L'Amadeu opina que “no hi ha dubte que el pessebre vivent és una eina molt útil a nivell pastoral, però sobretot com a eina de cohesió social. Els pobles que fan pessebres vivents o *Pastorets* han de treballar de valent i en equip per fer realitat el seu propòsit. No és tan important el resultat —la posada en escena serà més reeixida o no—, com el procés, on la participació ciutadana i el compromís cultural en són elements primordials.”

“Celebrar el Nadal és celebrar la vida. De vida, en tenim només una, i és curta. El Nadal és una festa que ens ho regala tot. Com a comunitat, és tan ric el Nadal! A mi m'agrada molt el Nadal!”, exclama Amadeu Carbó. ■

Aquest pessebre mostra que, en un paratge devastat per les bombes, la vida es fa pas amb el naixement de Jesús.

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran,
amb afecte, professionalitat, seguretat, ètica i molt d'amor
per les persones i per la nostra professió.

“

*Des que soc a Los Tilos, he tornat a gaudir de
cada dia. Aquí em cuiden, m'acompanyen i,
el més important, em sento com a casa.*

”

“

*Prendre la decisió de portar el meu pare en
una residència no va ser senzill. Però quan
vaig conèixer Los Tilos, vaig saber
que estava fent el correcte.*

”

“

*Hi he trobat una nova llar, amb
amics, activitats i persones que em
cuiden com si fos de la família. Ara,
gaudeixo cada dia, amb la seguretat
que estic en les millors mans.*

”

Bon Nadal

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem sobre el **diaconat femení**, assistim a la cloenda del **Mil·lenari de Montserrat**, recollim la **Memòria 2024** de l'Església a Catalunya i recordem el Pare Mauri

Marc Font / Abadia de Montserrat

Els actes de celebració del Mil·lenari es van tancar amb el cant del "Te Deum", interpretat per l'Escolania de Montserrat, l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orfeó Català i la Schola Cantorum de l'Escolania.

El Papa presideix l'ofrena floral a la Immaculada

El Vaticà tanca, de moment, la porta a l'ordenació de diaconesses

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Per voluntat de Lleó XIV s'ha fet públic l'informe de la comissió presidida pel cardenal Giuseppe Petrocchi sobre el diaconat femení. Creada el 2020 pel papa Francesc, la conclusió a la qual han arribat la desena d'experts i expertes que han estudiat i analitzat la qüestió és que no és possible "avançar en la direcció d'admissió de les dones al diaconat entès com a grau del sacrament de l'Orde". En definitiva, la comissió Petrocchi conclou que, considerada la investigació històrica i teològica sobre el tema, s'exclou la possibilitat que les dones puguin ser ordenades diaconesses. "A la llum de la Sagrada Escripura, de la Tradició i del Magisteri eclesial, aquesta avaluació és ferma, tot i que actualment no permet formular un judici definitiu, com en el cas de l'ordenació sacerdotal." Set dels membres de la comissió van votar en contra de l'obertura al diaconat de les dones i només un va votar-hi a favor.

"No es permet formular un judici definitiu", explica la carta que el cardenal Petrocchi va enviar el setembre a Lleó XIV, però, alhora, el purpurat recomana al Papa que mantingui "un enfocament prudencial sobre la qüestió del diaconat femení". Subratlla que aquest enfocament "s'hauria de recolzar amb investigacions globals cada vegada més sòlides, orientades, amb visió de futur, a explorar aquests horitzons

eclesials". En definitiva, la comissió Petrocchi deixa entreoberta la porta a l'ordenació sacramental de les dones com a diaques, ja que, de moment, confirma que no es pot "formular un judici definitiu".

El purpurat recull al seu informe que, durant la recerca, va haver-hi "una intensa dialèctica teòrica i existencial entre dues orientacions teològiques". D'aquesta manera, els que donaven suport a l'obertura al diaconat femení asseguraven que l'ordenació diaconal és *ad ministerium* i no *ad sacerdotium*. Per tant, es podria ordenar les dones. Per als qui aquesta no era una opció explicaven que "la unitat del sacrament dels Ordes Sagrats, juntament amb el significat esponsalici dels tres graus que el constitueixen, suposa rebutjar el diaconat femení". Afirmaven que, en cas de permetre-ho, s'obriria la porta al sacerdoci perquè "si s'aprova l'admissió de les dones al primer grau de l'Orde, no hi hauria cap raó per excloure-les dels altres".

Petrocchi indica a més alguns arguments a favor i en contra analitzats a la comissió. Els detractors del diaconat femení parlen de la masculinitat: "La masculinitat de Crist, i per tant la dels qui reben els Ordes Sagrats, no és accidental, sinó part integral de la identitat sacramental, preservant l'ordre diví de la salvació de Crist. Alterar aquesta realitat no seria un simple ajustament del ministeri, sinó una pertorbació del significat esponsalici de la salvació." Aquesta raó no va convèncer la meitat dels membres de la comissió.

L'altra meitat va considerar que era un argument de pes. Per als qui donen suport a l'ordenació diaconal femenina, "l'argument basat en la masculinitat de Jesucrist és una visió sexista i reduccionista, que condueix a la discriminació contra les dones". Sostenen que permetre l'ordenació de dones seria un reconeixement a "la igualtat entre home i dona com a imatge de Déu".

Tots els membres de la comissió sí que van coincidir en un únic punt i és el d'instituir nous ministeris per a les dones en l'Església, "perquè puguin expressar una adequada participació i corresponsabilitat en el cos decisional de l'Església".

Aquesta comissió presidida per l'arquebisbe emèrit de L'Aquila, el cardenal Giuseppe Petrocchi, és la segona comissió pontificia que analitza la possibilitat de l'ordenació diaconal per a les dones. Va ser encarregada pel papa Francesc a Petrocchi el 2020, després del Sinode sobre l'Amazònia i les experiències que s'havien sentit a Roma sobre el paper decisiu de les dones

ESGLÉSIA EN SORTIDA

L'Espera

M'agraden els temps d'espera, els graus intermedis, les transicions i els preludis, la tardor i la primavera... Són moments d'un món que encara no és però que està a punt de ser; indica procés i camí... Per això, esperar és habitar el llindar entre la presència i l'absència: no ets on eres, però tampoc on voldries ser.

I penso que l'Advent ja és això: Crist ja ha vingut, sí, però encara l'esperem.

Perquè viure l'Advent és trobar-se en aquest entremig i parar. Parar i esperar enmig d'un món foragitat per la pressa i la immediatesa, inoculat per un temps impacient... No és fàcil agafar el gust per l'espera. I l'Advent, com a espera, és avui especialment pedagògic i contracultural; quasi terapèutic. L'Advent no és una simple espera, és la rehabilitació espiritual de l'acte d'esperar.

Perquè avui esperar és avorrit, esperar és perdre temps... Què hi ha més te-dios que les sales d'espera, els temps morts i les pauses? L'Advent ens proposa un relat diferent: l'espera com a estat i disciplina que desperta la sensibilitat per la promesa; educa l'atenció i afina el desig. No és un temps buit: és un temps que ens capacita i transforma perquè el temps que sembla "mort" es revela com el temps en què Déu s'acosta.

Per primer cop el papa Lleó anava als peus de la Mare de Déu a la plaça d'Espanya de Roma.

en àmplies àrees com la regió amazònica, on moltes comunitats reben la visita d'un sacerdot molt pocs cops l'any. Francesc va instituir una primera comissió el 2016, presidida pel llavors arquebisbe Luis Ladaria, que era el número 2 de Doctrina de la Fe. El 2018 es va tancar aquest grup d'estudi sense que hagués aconseguit cap solució concloent sobre la possibilitat d'ordenar diaconesses.

LLEÓ POSA ALS PEUS DE LA MARE DE DÉU "LA HUMANITAT FERIDA"

El dia 8 de desembre, el papa Lleó XIV va presidir una de les tradicions més estimades per romans i visitants: l'ofrena floral a l'estàtua de la Immaculada. Cap a dos quarts de quatre de la tarda va aparèixer en papamòbil per un dels centrals carrers que condueixen a la plaça d'Espanya. Centenars de persones van esperar el pas del Pontífex que, per primer cop, anava als peus de la Mare de Déu a la plaça romana. Al matí, els bombers de la Ciutat Eterna

ja havien dipositat una corona de flors a l'estàtua de la Mare de Déu que s'eri-geix sobre una columna de 27 metres d'alçada.

Lleó XIV va portar a la Immaculada una corona de roses blanques i després va pronunciar una pregària en la qual va demanar a la Mare del Senyor que pogués florir "l'esperança jubilar a Roma i a cada racó de la terra". Va posar als peus de la Mare de Déu els patiments "d'una humanitat ferida i, de vegades, esclafada". "Ajuda'ns a ser sempre una Església amb la gent i entre la gent", va demanar el Pontífex a la Immaculada. Després, va continuar amb les salutacions protocol·làries a les autoritats de la ciutat, començant per l'alcalde i continuant per l'ambaixadora d'Espanya davant la Santa Seu, perquè l'estàtua de la Mare de Déu és just al davant de la seu de l'ambaixada d'Espanya, davant del Vaticà. Però als qui més temps va dedicar va ser als fidels, sobretot, els malalts, que el van acompanyar en aquest homenatge a la Immaculada Concepció. ■

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

 SANT FELIU DE LLOBREGAT

La comunitat benedictina agraeix la participació de més de 620.000 persones en el Mil·lenari i posa la mirada en el futur del santuari

Montserrat inicia un nou camí després d'un Mil·lenari que ha encomanat la il·lusió de viure la fe amb profunditat

Abadia de Montserrat

La projecció del lema "Ora, Lege, Labora, Rege te Ipsum, In Communitate" va posar el punt final a la celebració del Mil·lenari de Montserrat.

MACIÀ GRAU
Redacció

El Mil·lenari no ha estat un punt d'arribada, sinó un punt de partida per construir el Montserrat del futur entre tots." Amb aquestes paraules, Bernat Juliol, comissari del Mil·lenari, ha agrait la implicació de més de 620.000 persones que han participat directament en la celebració dels mil anys d'història benedictina a Montserrat. La comunitat ha fet una valoració molt positiva

d'aquests darrers quinze mesos, en els quals s'han organitzat més d'un miler d'actes que han transcendit Catalunya, i que han arribat a ciutats com Roma, París i Brussel·les.

La gran resposta de la gent és un dels elements que més destaca Juliol en la clausura del Mil·lenari, que va finalitzar el 8 de desembre al mateix lloc on va començar, la basílica de Santa Maria de Montserrat. "En fem una valoració positiva perquè hem assolit un dels principals objectius, que era que els fidels es fessin seva aquesta

celebració. Hem vist com tantíssimes persones que s'estimen Montserrat durant aquests mesos han passat per la muntanya per participar-hi", reconeix el comissari i sotsprior de la comunitat benedictina.

En aquest sentit, tant Juliol com el P. Manel Gasch i Hurios, abat de Montserrat, que durant l'acte de clausura va donar les gràcies a tots els que han fet possible aquesta celebració, conclouen que el Mil·lenari "ha aconseguit encomanar la il·lusió de viure la fe amb més profunditat", una il·lusió que, com

diu Juliol, impulsa l'abadia a continuar amb la seva missió, com a mínim mil anys més: "Tots estem convidats a forjar aquest camí del Montserrat del segon mil·lenni."

EL "TE DEUM" DEL MESTRE JOSEP OLLÉ CULMINA LA CELEBRACIÓ DEL MIL·LENARI

La cloenda del Mil·lenari es va fer amb un acte litúrgic que reflecteix plenament allò que ha estat, és i vol continuar sent l'abadia de Montserrat. Les II Vespres de la Solemnitat de la Immaculada Concepció de la Verge Maria, cantades per la comunitat benedictina amb l'acompanyament de l'Escolania de Montserrat i la Schola Cantorum, van donar pas a l'espectacular *Te Deum* del Mil·lenari, compost pel mestre Josep Ollé.

La peça, que va encarregar la mateixa abadia com a himne d'agraïment, la van interpretar conjuntament l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orfeó Català, la soprano Elionor Martínez, el tenor Ferran Mitjans, l'organista Joan Seguí, l'Escolania de Montserrat i la Schola Cantorum, tots sota la direcció de Xavier Puig.

Durant els sis moviments que té el *Te Deum*, els músics van transmetre l'alegria i la significació que ha tingut aquest Mil·lenari, que, a més d'estar dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, va servir per donar les gràcies a tots els que han trobat acolliment a Montserrat durant aquests mesos.

Després de l'actuació, els fidels es van traslladar a l'exterior de la basilica, on 24 projectors dirigits a les diferents parets de Montserrat van ajudar a visualitzar tots els elements que formen part del lema del Mil·lenari. L'espectacle lumínic va finalitzar amb la projecció del lema "Ora, Lege, Labora, Rege te Ipsum, In Communitate", que, com ha explicat la comunitat benedictina, esperen que "quedi en el record d'aquest Mil·lenari i manifesti uns valors als quals tot ésser humà que vulgui reeixir s'hi pugui agafar". ■

BERNAT JULIOL

"Tots estem convidats a forjar aquest camí del Montserrat del segon mil·lenni"

LES XIFRES DEL MIL·LENARI

Amb motiu de la cloenda dels actes del Mil·lenari, Montserrat ha fet públiques les xifres d'assistència i de visualitzacions de les activitats. Tot i que en la presentació del 2024 l'objectiu simbòlic era "mil anys, mil actes", finalment s'han organitzat fins a 1.235 actes, que han aplegat més de 620.000 participants.

A aquestes xifres cal sumar també l'impacte digital de l'efemèride, ja que durant aquests mesos el canal de YouTube de l'abadia ha superat els 1,6 milions de visualitzacions, mentre que les xarxes socials de Montserrat (Facebook, Instagram, Threads, TikTok i X) han registrat més de 14 milions de visualitzacions.

Els Pastorets del Vendrell

tot l'any fem cultura

TOT UN ESPECTACLE!!!

Per Nadal, regala entrades dels Pastorets

ELS PASTORETS INFANTILS-JUVENILS Dissabte 24 de gener a les 17 h Teatre Àngel Guimerà	ELS PASTORETS DEL VENDRELL Diumenges 11, 18 i 25 de gener i Diumenge 1 de febrer a les 17 h Teatre Àngel Guimerà
--	---

977 66 29 93

696 446 885

www.pastoretsdelvendrell.cat

Els Pastorets del Vendrell són... els Pastorets de Catalunya!

VIC

Eduardo Quintero rep el ministeri del lectorat

El dia 29 de novembre, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Remei de Vic, el bisbe Romà Casanova va conferir el ministeri de lector a Eduardo Quintero Ariza, seminarista de la diòcesi de Vic. Les comunitats parroquials de Vic, religioses, amics i companys del Seminari del nou lector van compartir aquesta celebració. La missa va ser concelebrada per diversos preveres.

TARRAGONA

Jubileu del professorat de Religió catòlica a Tarragona

Una setantena de professors de Religió catòlica dels centres educatius de l'arxidiòcesi van participar, el dia 29 de novembre, a la jornada jubilar organitzada per la Delegació diocesana per a l'educació. Aquesta trobada, que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas, va començar al Seminari. Casa de Cultura de Tarragona. Allà, va tenir lloc l'acte acadèmic.

LLEIDA

60 anys de Sant Joan de Déu a Almacelles

Sant Joan de Déu de les Terres de Lleida va celebrar el 5 de desembre l'acte central del 60è aniversari de la seva arribada a Almacelles el 1965 amb un acte solemne a la Llotja de Lleida, on es va fer memòria d'aquestes sis dècades, es va passar revista a les realitats que s'atenen actualment des dels diferents centres de l'Hospitalitat, i es va mirar també cap als reptes de futur.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Nous catecúmens a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

"Catecúmens, sou un brot d'esperança en el nostre bisbat." Amb aquestes paraules el bisbe Xabier rebia el diumenge 30 de novembre els nous catecúmens. Procedien de les parròquies de Sant Baldiri, Mare de Déu de Montserrat i Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat; de Sant Joan Baptista, de Sant Joan Despí; de Sant Miquel Arcàngel, de Molins de Rei; de Sant Pere d'Abrera; de Sant Joan Baptista, de Viladecans; de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès; de Santa Margarida, de Santa Margarida i els Monjos i de Santa Maria, de Castelldefels.

GIRONA

Quaranta gironins ressegueixen les petjades de sant Antoni Maria Claret a l'abadia de Fontfreda

El darrer dissabte de novembre, una quarantena de fidels de l'església del Cor de Maria de Girona, acompanyats pel bisbe, fra Octavi, van fer una sortida a l'abadia cistercenca de Fontfreda, al cor d'Occitània. Aquesta activitat, organitzada pel Centre Pare Claret, tenia un significat especial: apropar-se al·lloc on, l'any 1870, va morir sant Antoni Maria Claret.

SOLSONA

Recés d'Advent dels Treballadors Apostòlics

El dia 4 de desembre, els Treballadors Apostòlics del bisbat es van trobar per viure el Recés d'Advent, una jornada pensada per endinsar-se en el misteri d'aquest temps litúrgic i preparar el cor per a l'arribada del Nadal. Sota el títol *Maria, Mare i Mestra del Cor*, el recés va ser conduït per Mn. Lluís Ruiz, rector de la parròquia de Bellpuig, que va oferir tres meditacions centrades en la figura de la Mare de Déu.

TERRASSA

El Centre SARA compleix 30 anys

Càritas Diocesana de Terrassa ha celebrat el 30è aniversari del Centre SARA amb un acte institucional que ha reunit representants del bisbat, l'Ajuntament de Sabadell, professionals, voluntaris i residents. El bisbe Salvador Cristau, la directora de Càritas, Mònica Martínez, i la regidora Sílvia Pérez han destacat la importància del servei en la dignificació de persones sense llar afectades pel VIH.

URGELL

Festa Major d'hivern en honor de la Mare de Déu a Agramunt

El col·legi Mare de Déu dels Socós va celebrar el divendres 5 de desembre una diada festiva amb tota la comunitat educativa. El motiu s'ho valia: celebraven la festa en honor de la Immaculada Concepció, patrona de la titularitat de l'escola, les Missioneres de la Immaculada Concepció, conegudes com les MIC.

TORTOSA

Jornada "Laudato Si'" a la Casa d'Espiritualitat

El dissabte 29 de novembre es va celebrar a la Casa d'Espiritualitat de les Teresianes la Jornada "Laudato Si'", una trobada de pregària i reflexió sobre la cura de la casa comuna en el marc del Temps de la Creació. El bisbe Sergi Gordo va obrir la jornada recordant la crida de *Laudato Si'* a una conversió ecològica que neix de la fe i es concreta en accions pastorals i comunitàries.

 BARCELONA

L'Església a Catalunya ha atès gairebé un milió de persones l'any 2024

Agustí Codinach

Daniel Palau durant la roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Catalunya.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

El 2024 l'Església catalana va acompanyar 893.429 persones, d'acord amb les dades de la memòria que va presentar en roda de premsa el bisbe de Lleida i responsable de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Tarraconense, Daniel Palau. Són un total de 1.163 centres assistencials gestionats per les diòcesis, les parròquies i els ordes religiosos.

Gairebé un milió de persones acompanyades a través de l'acció pastoral, social i assistencial de les deu diòcesis catalanes, i que va des de la recepció dels sagraments (el 2024 es van celebrar 14.190 baptismes, 9.375 primeres comunions, 5.470 confirmacions, 2.696 matrimonis i 3.860 uncions dels malalts); passant per la pastoral en els àmbits educatiu, social, sanitari, familiar, juvenil o de pastoral penitenciària; per la tasca assistencial d'entitats com Càritas, fins al manteniment dels edificis i del conjunt del patrimoni.

Les xifres globals revelen més de 146 milions tant d'ingressos com de despeses. La principal partida d'ingressos, en un 29%, és la provinent de les aportacions voluntàries dels fidels, i en el cas de les despeses (48%), la conservació d'edificis i despeses de funcionament.

"L'Església fa moltes coses i les ofereix a la societat com a signe d'esperança", va manifestar el bisbe Daniel Palau,

ahora que va constatar com "el servei i l'ajuda de l'Església s'incrementa any rere any". En aquest sentit, Cristina Orduña, delegada de Mitjans de Comunicació del bisbat d'Urgell, va explicar que cada any l'Església augmenta el nombre de persones a les quals acompanya en unes 20.000.

El bisbe Daniel va posar de manifest que "la societat catalana és molt solidària, cosa de la qual estem profundament agraïts i orgullosos". Juntament amb els diners recaptats per les aportacions voluntàries dels fidels i per assignació tributària, va destacar el voluntariat i el testimoniatge de tantes persones, "cristians que romanen en l'anonimat i que fan una tasca que molt difícilment es pot quantificar".

En el conjunt de les deu diòcesis catalanes, el servei és possible gràcies als 1.248 preveres, 12 bisbes, 146 diaques permanents, 46 seminaristes, 488 monjos i monges de clausura, 3.730 religiosos i religioses, 3.893 catequistes i 310 missioners i missioneres: 3.476.066 hores dedicades a l'activitat pastoral i social per part de sacerdots, religiosos i seglars. ■

 Projecte Endavant mares
Per una maternitat positiva i feliç

38 anys al costat de la maternitat vulnerable

Ajudem i oferim suport humà a la dona durant tot l'embaràs i el primer any del nadó

ES76 2100 0541 86 0200123371

 bizum01859

www.fundacioprovida.org

 @endavantmares

Col·labora!

Es presenta el llibre “Padre Mauri: Menos misa y más pico y pala”

El Pare Mauri, cinquanta anys després: una llavor que encara germina

JOAN MOYA

Han passat cinquanta anys des que el Pare Mauri va morir, però el seu record continua viu entre els qui el van conèixer i en tots aquells que, amb el temps, han anat descobrint la seva

obra, com és el cas del qui us escriu aquest article. El vaig conèixer a través dels testimonis dels seus antics alumnes, dels espais on va viure i de les petjades que encara avui perduren en molts cors. No és només la història d'un sacerdot que va treballar entre les barraques de Montjuïc o que va dedicar la seva vida a infants sense recursos, sinó la d'un home que va entendre la fe com una forma concreta de compromís.

El seu lema, tan senzill com exigent —“Menys missa i més pic i pala”—, resumeix una espiritualitat feta de proximitat, constància i servei. Els nois i noies que va acollir al *Hogar Infantil Joan XXIII* recorden que el Pare Mauri no parlava gaire de doctrina, sinó de respecte, esforç i comunitat.

En temps difícils, va fer possible una escola on aprendre volia dir, sobretot, creure que el futur era possible.

L'esperit del papa Joan XXIII, amb el seu desig d'una Església oberta, propera i esperançada, va ser una gran font d'inspiració per al Pare Mauri. Hi va trobar el model d'una fe viva, capaç d'unir pregària i acció. No és casual que el projecte que va impulsar portés el nom de *Hogar Infantil Joan XXIII*: volia ser un espai on l'Evangeli es traduís en acollida, educació i dignitat per als més petits.

Després d'uns anys a Santa Perpètua, es va traslladar a Bones Hores, una finca de Collserola que va esdevenir el centre d'aquest projecte educatiu i humà. Aquell espai, que molts recorden com una segona casa, va ser lloc d'estudi, de treball i de convivència. Avui, cinquanta anys després, Bones Hores segueix viva, fidel a aquell esperit d'esperança i de servei que el Pare Mauri hi va sembrar.

Una associació d'antics alumnes i amics del *Hogar* treballa perquè la figura del Pare Mauri no caigui en l'oblit. Per a ells, recordar-lo no és només mirar enrere, sinó reconèixer tot allò que els va ensenyar: la importància d'ajudar, de perseverar i de creure en el valor de cada persona.

En aquest esperit s'ha publicat el llibre *Padre Mauri: Menos misa y más pico y pala*, que es presenta dissabte 20 de desembre, a les 17 h, als Amics de la UNESCO de Barcelona (c. Mallorca, 207). Un llibre fet a quatre mans que recull, d'una banda, la seva trajectòria vital, i de l'altra, el testimoni directe de Pedro Martín, un dels infants que van viure de prop aquell projecte. No és una biografia acadèmica, sinó un exercici de gratitud i de memòria viva: posar per escrit una història que encara inspira a viure la fe amb mans i cor. ■

En temps difícils, va fer possible una escola on aprendre volia dir, sobretot, creure que el futur era possible

BQN PREGUNTA:
D'UNA UNIVERSITAT
QUÈ ÉS MÉS
IMPORTANT,
COM HI ENTRES O
COM EN SURTS?

BLANQUERNA

UNIVERSITAT RAMON LLULL

PERQUÈ COM SURTS, IMPORTA

P. Jordi-Agustí Piqué i Collado, prior del monestir de Montecassino

“LA RELACIÓ DE LA TEOLOGIA AMB LA MÚSICA HA MARCAT LA MEVA VIDA”

DAVID PAGÈS I CASSÚ
Professor de català i escriptor

“La creu, el llibre
i l'arada crearen
Europa sota el
mestratge de
sant Benet”

Jordi-Agustí Piqué i Collado (nascut a Lleida l'any 1963, però fill de Mollerussa) és prior, des de fa uns mesos, del monestir de Montecassino, a la regió italiana del Laci. És doctor en Teologia dogmàtica i professor superior d'orgue i solfeig. Fundà —i dirigí— l'Escola de Música de Mollerussa. Ingressà el 1990 al monestir de Montserrat, on exercí de musicòleg i d'organista i també dirigí l'Escolania entre 1997 i 2001. Rebé l'ordenació presbiteral el 2006. El desembre del 2012 fou elegit degà-president del Pontifici Institut Litúrgic de Roma (PIL). Des del 2014 és consultor teòleg del Dicasteri per a les Causes dels Sants. Al monestir de Montecassino, fundat el 529, es redactà la Regla de sant Benet, un codi de vida monàstica vigent encara avui en tots els monestirs benedictins i també en altres ordes.

Què és el que més agraeix als seus pares?

Agraeixo als pares la vida i la fe.

Recordo amb molt d'afecte el pa acabat de fer tret del forn de casa i les tertúlies de la família a la vora del foc mentre la boira del Pla d'Urgell ho refredava tot; recordo amb nostàlgia la vida parroquial que, com a escolans, seguíem ben de prop.

La seva relació amb la música ha estat sempre molt important.

Vaig descobrir el món musical de mans de Mn. Xavier Claramunt, al cel sia, ja que ell era un bon organista i a l'harmònim de la parròquia ens feia gaudir de l'art dels sons. Amb ell, també vaig descobrir Balthasar i Rahner i aprendre les primeres nocions de llatí. Era un rector il·lustrat. La relació de la teologia amb la música ha marcat la meva vida.

Ingressà a Montserrat l'any 1990.

Malgrat que vaig viure la fe intensament a la parròquia, la meva inclinació cap a la vida litúrgica em va orientar cap a Montserrat. La litúrgia de les hores, descoberta a

Germana Isaura Marcos

El pare Jordi-Agustí Piqué a la biblioteca del monestir de Montserrat.

Vallbona de les Monges, em va fer decantar pels benedictins. Una monja, Glòria Nogués, també organista, recentment traspassada, va ser determinant.

En deu tenir un gran record, de l'etapa montseratina.

Sí. Un cop acabats els estudis teològics, el P. abat Bardolet, al cel sigui, em va nomenar mestre de capella i director de l'Escolania. Era tot un repte per la jubilació del P. Ireneu Segarra, director del cor durant quaranta anys. Foren anys de renovació de la institució a tots els nivells, però sempre essent fidels a la tradició que ens van llegar el P. Ireneu i el P. Gregori Estrada. La creació de la Capella de Música i la Capella de Música instrumental foren grans fites.

I el desembre del 2012 fou elegit degà-president del Pontifici Institut Litúrgic de Roma (PIL).

El P. abat Soler em va facilitar que pogués reprendre els estudis teològics a la capital italiana i vaig fer el doctorat en Teologia dogmàtica a la Pontifícia Universitat Gregoriana. Després, vaig entrar com a professor al Pontifici Institut Litúrgic (PIL) de Roma per la meua especialitat en Música i Teologia litúrgica. El claustre de professors em van elegir com a president i van continuar-ho fent fins a tres mandats de quatre anys. Em sembla impossible. Van ser anys molt intensos de renovació i posada al dia del PIL. L'encàrrec del president consisteix a coordinar i orientar la tasca acadèmica administrativa

Mans Unides

No triem on naixem,

Per a tu, t'envio educació,
alimentació i salut.

però podem compartir
allò que ens ha tocat.

Uneix-te i col·labora-hi
900-811-888 - bizum 33439 - mansunides.org

i de recerca, junt amb les relacions internacionals amb altres centres d'estudi. Va ser per a mi un enriquiment enorme.

Devia viure de prop l'etapa del papa Francesc.

Al cap de poc de ser nomenat president sota el pontificat de Benet XVI, va ser elegit Pontífex el qui s'anomenaria papa Francesc. La continuïtat del magisteri respecte a la Litúrgia entre els dos pontífexs és clara, només cal llegir *Desiderio desideravi*. Els accents propis de cada Papa no van ser un obstacle. Quan jo pensava com m'ho puc fer per anar als "pobres" des del meu despatx de president, vaig entendre que els "pobres" venien al meu despatx en forma d'alumnes que necessitaven orientació, docents que passaven per moments difícils i moltes diòcesis que no podien pagar l'estada a Roma perquè algun sacerdot jove hi estudiés litúrgia. Resoldre aquestes qüestions, agreujades pel període de pandèmia, va ser la meua anada als pobres que volia el papa Francesc.

A començament d'any fou escollit prior del monestir de Montecassino.

L'abat president de la Congregació Sublacense Cassinese, P. Ignasi Fossas OSB, em va demanar d'anar a Montecassino per revitalitzar la comunitat, dinamitzar la vida del monestir i preparar-ne el 1.500 aniversari de la fundació, que se celebrarà, si Déu vol, el 2029. Vaig preguntar i reflexionar davant tants reptes, però vaig arribar a la conclusió que no tenia raons suficients, a part de la meua petitesa, per dir que no. La meua disponibilitat és, crec que amb tota humilitat, la meua aportació.

Montecassino és molt més que un monestir: fou fundat l'any 529 pel mateix sant Benet i és en aquest lloc on redactà la regla.

Realment és així. Podeu veure una mica la dimensió i rellevància del lloc si visiteu la web del monestir (www.abbaziamontecassino).

"No podem tancar-nos a cap realitat, mentre ho fem per parlar de Crist i eixamplar la seva Església"

org). El fet que sant Benet i santa Escolàstica estiguin enterrats en aquest lloc hi dona una força impressionant. Els segles de pregària, art, cultura que acumulen aquests murs en fan un testimoni de la força de la fe viscuda en la santedat. La pau que s'expressa en el lema de Montecassino és un missatge molt vàlid per al nostre món.

El codi de vida monàstica és vigent en tots els monestirs de l'orde benedictí i d'altres ordes religiosos. Com s'adequa a la societat actual?

La regla continua essent avui vàlida perquè s'actualitza en la vida dels monjos i monges i laics oblats que la segueixen. L'adequació al concret ja hi està prevista. Cal pensar que algunes facultats d'economia estudien avui l'organització de la vida en els monestirs, a partir de la regla, com a model de *leadership*.

Montecassino també és conegut perquè durant la II Guerra Mundial restà totalment destruït pels forts enfrontaments dels quals va ser escenari.

I cada vegada, per quatre cops, que ha estat totalment destruït, sempre ha ressorgit de les cendres; així ho expressa el lema "Succisa virescit" ("Tallada, reverdeix"). La guerra només porta destrucció; la vida cristiana parla de resurrecció. En aquest lloc, a Montecassino, aquesta vida cristiana sempre ha germinat de nou. Esperem que un dia totes les guerres s'acabin.

Gràcies a la intervenció, entre altres, del P. Anselm Albareda (també monjo de Montserrat), es pogué salvar la biblioteca.

Els homes concrets fan la història concreta. La intervenció del P. Albareda va ser determinant per poder salvar la Biblioteca i l'Arxiu del monestir. Però també ho fou perquè poguessin retornar a Montecassino. I ara, un altre monjo de Montserrat torna a ser aquí per realitzar el que Déu vol per a aquest lloc.

El monestir fou reconstruït després del 1945 i la basílica fou consagrada pel Sant Pare Pau VI el 1964.

Sant Pau VI se sentia molt lligat a aquest monestir. Manta vegades havia passat dies de recés i retir entre els monjos. Com a Papa pogué dedicar la basílica reconstruïda (cal recordar que els ritus inicials previs els presidí el cardenal Albareda).

Fou el 24 d'octubre de 1964 quan proclamà sant Benet patró d'Europa. Tot un programa: la creu, el llibre i l'arada crearen Europa sota el mestratge de sant Benet; avui de nou aquests elements han de regenerar Europa si volem que la humanitat tingui un futur.

L'any 2029 se celebrarà el 1.500 aniversari de la fundació d'aquest monestir. Ja deuen haver començat els preparatius corresponents.

Els preparatius ja s'han engegat. Però no sols a Montecassino, sinó a tot el món. Es preveu un Jubileu de la Vida Monàstica Universal. Cada monestir serà un punt d'irradiació de vida cristiana que mira cap a Montecassino. Pensem en coses concretes, no en grans festes: projectes que en aquest lloc i amb projecció al món donin joia i esperança a un planeta que sembla trist, estressat i preocupat.

Mil cinc-cents anys! Molt poques institucions, arreu del món, poden parlar d'una cadena tan llarga de continuïtat i de tradició.

En efecte, aquesta cadena és la força i la raó dels mil cinc-cents anys. No volem una visió del passat sinó treballar per un futur cristià. Sant Benet va fer de les despulles del món romà la base d'un món nou cristià. Avui ens toca fer una mica el mateix.

Com viu el Mil·lenari de Montserrat?

Una mica de lluny, però amb molta il·lusió per la gran adhesió que ha rebut de la societat. La comunitat hi ha treballat molt i els resultats de devoció a la Mare de Déu són palesos.

Les noves tecnologies deuen fer que els monestirs benedictins estiguin ben connectats entre ells.

No sols entre ells, sinó també amb el món d'avui. Hem de saber parlar els llenguatges nous. L'Evangeli es va difondre a través del grec, que era la llengua franca del moment. Parlar de Crist és parlar de novetat. No podem tancar-nos a cap realitat, mentre ho fem per parlar de Crist i eixamplar la seva Església.

Quines qualitats destacaria del papa actual, Lleó XIV?

El papa Lleó XIV és un do de Déu, com ho és cada Sant Pare; el pastor que ara necessitem. Jo el vaig conèixer pujant i baixant del Dicasteri dels Sants quan ell era prefecte del

Dicasteri dels Bisbes. Un home de Déu que impressiona pel seu capteniment i humilitat, malgrat els seus grans dots intel·lectuals i humans.

“L'Església no em fa patir. L'Esperit Sant se'n cuidarà, i sempre hi haurà gent de bona voluntat que, sense fer gaire soroll, farà feina.”
Aquestes paraules són de Mn. Josep M. Ballarín. Com ho veu vostè?

El seny de la terra s'expressa en les seves paraules. L'Església depèn del Crist i viu per la força de l'Esperit Sant. Nosaltres en som membres i hem de fer que aquesta acció divina es materialitzi; no hem de ser un obstacle. Tenir esperança és la millor manera d'obrir els camins al Senyor.

Quins són els problemes que el preocupen més de la societat actual?

La cara de la gent quan va pel carrer de les ciutats. Veus gent preocupada. Com si no hi hagués esperança; el fet que molts joves no coneguin Crist em preocupa. Però l'altre dia vaig parlar amb un jove sacerdot de Barcelona recentment ordenat i vaig sentir que, per a Déu, no hi ha res impossible. La tristesa es canviarà en joia en Crist.

El retorn a Montserrat figura en els seus plans de futur?

Déu dirà. Però una “mare” no s'oblida mai. El servei que ara faig determinarà el que s'hagi de fer en un futur. En el meu lloc actual he redescobert la dimensió de la “visita espiritual” a la Mare de Déu de Montserrat.

Què li diria a un jove que es plantegés entrar en un monestir?

El que diu sant Benet: “Escolta què vol el Senyor de tu!” I no tinguis por; la joia del Senyor no defrauda mai.

Quins han estat, al seu entendre, els fruits principals d'aquest Any Jubilar?

El retorn a Déu: la joia de saber que podem tornar a Déu una vegada i una altra, sense por i sabent que ell hi és. La canonització d'alguns joves que van fer de la seva vida, moltes vegades breu, un exemple d'evangelització en són un bell exemple.

Ens podria dir un somni que li agradaria que s'acomplís?

Ser un bon cristià i un bon monjo i un home de Déu.

Què li ha ensenyat la vida, fins ara?

A viure en Crist tota realitat. ■

“En el meu lloc actual he redescobert la dimensió de la ‘visita espiritual’ a la Mare de Déu de Montserrat”

Silla salvaescaleras FARRÉ

 93 817 26 81
 609 31 45 00
 info@farre.es
 www.farre.es

Oleguer Serra

Piqué ingressà el 1990 al monestir de Montserrat, on exercí de musicòleg i d'organista i també dirigí l'Escolania entre 1997 i 2001.

**JOSEP MIRÓ
I ARDEVOL**
President d'e-Cristians

Cap alcalde socialista, ni tan sols Ada Colau, havien gosat una cancel·lació tan explícita d'un símbol compartit

Un quart de milió contra la tradició: el Nadal que l'alcalde de Barcelona no vol

Quan aquest article aparegui, el fet serà quasi passat, però el seu significat roman viu i rotund: la cancel·lació de la tradició cultural sorgida del cristianisme a l'espai públic de Barcelona. Les llums celebrant unes "Bones Festes" in-nominades, sense cap al·legoria que recordi el fet cristià del Nadal i, el que és més greu, la desaparició del pessebre municipal del bell mig de la plaça.

L'eliminació per segon any consecutiu del pessebre de la plaça de Sant Jaume no és un detall menor. És un gest polític carregat de simbolisme. L'alcalde Collboni ha convertit aquest espai emblemàtic en el camp de batalla d'una guerra cultural que Barcelona no havia viscut mai amb tanta intensitat. Allò que durant dècades s'havia mantingut com una expressió cívica i popular de Nadal —una tradició estimada i transversal— ha estat degradat a mera nosa ideològica.

Cap alcalde socialista, ni tan sols Ada Colau, havien gosat una cancel·lació tan explícita d'un símbol compartit. El missatge és clar: tot allò que recordi un origen cultural cristià —encara que ja no tingui contingut confessional— és exclòs. Però el pessebre no és catequesi: és memòria col·lectiva, és identitat barcelonina, és la manera com la ciutat ha entès el Nadal durant generacions, des del segle XVIII, amb un pessebre públic de grans dimensions.

La cancel·lació encaixa amb altres decisions igualment eloqüents, com la supressió de la missa de la Mercè del programa oficial de festes, que Colau va iniciar i Collboni ha culminat.

El resultat és una paradoxa costosa. El que substitueix el pessebre aquest any no és l'aparatosa estrella de la Guerra de les Galàxies de l'any passat, arrambada al magatzem dels mals endreços, sinó una superil·luminació monumental sota el títol Simfonia d'Estels, que costarà 250.000 euros, un quart de milió destinat a "enlluernar", l'absència del pessebre amb llum efímera. Una despesa difícil d'explicar en una ciutat amb urgències molt més greus: guarderies, emergència social, habitatge...

L'excusa oficial —que hi ha "un pessebre molt bonic"

dins del Palau— no resol res. La qüestió no és la seva existència sinó la seva presència a l'espai públic. El que s'ha cancel·lat és la seva funció simbòlica i col·lectiva. I això revela, més que cap altra cosa, un refús de les arrels culturals de la ciutat.

Barcelona no es construeix eliminant memòries i tradicions col·lectives, sinó preservant-les. I un Nadal sense pessebre a Sant Jaume és una ciutat que, voluntàriament, s'empobreix, i menysté deliberadament els sentiments de molts dels seus ciutadans. ■

**FORN DE PA
MISTRAL**

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, Barcelona
Torre i Amat, 7, Barcelona
Astúries, 35, Barcelona

FORN DE PA
MISTRAL

Òscar Camps va reflexionar: “Quin tipus de món hem construït perquè algú hagi d’agrair que el miris com una persona?”

Creiem en la humanitat de Déu?

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

No us acostumeu a veure la injustícia com si fos un paisatge”, perquè “el coneixement sense consciència és com un far sense llum: brilla per fora però no guia a ningú”. Aquestes són dues de les frases lapidàries pronunciades per Òscar Camps, fundador i director de la ONG *Open Arms*, a la lliçó inaugural de la Universitat Rovira i Virgili d’enguany. Una de les vivències de més impacte fou quan, arribat a l’illa grega de Lesbos, es trobà amb famílies senceres sobre flotadors i se li acostà un ancià rescatat en el mar, que li digué en un anglès entretallat: “Gràcies, amic meu, em

mires com una persona.” Camps va reflexionar: “Quin tipus de món hem construït perquè algú hagi d’agrair que el miris com una persona?”

Cada una de les seves frases esdevenia una sentència profètica lapidària. La crítica més severa se l’emportà la vella Europa, a la qual definí com “un decorat, una escenografia on tot sembla correcte fins que furgues una mica i surt el cinisme i la hipocresia”. Els Drets Humans que, segons Camps, són “probablement la millor idea que ha tingut la humanitat i a la vegada la més incòmoda”, han estat reduïts a un objecte decoratiu, “en una espècie de peça de museu”. És així com hem perdut l’autoritat moral, i emprem la semàntica per protegir la consciència, fins al punt de discutir, durant tot l’estiu passat, si la guerra de Gaza entrava o no en la definició de *genocidi*.

“Adam, on ets?”, aquesta és la primera pregunta que Déu dirigeix a l’home després del pecat. I poc més tard, en el mateix llibre del Gènesi, Déu fa la segona pregunta: “Caïn, on és el teu germà?” Aquestes dues preguntes de Déu ressonen també avui amb tota la seva força. “On és el teu germà?”

El recordat papa Francesc, en el seu viatge a Lampedusa (8 de juliol de 2013), deia que “no és una pregun-

ta dirigida a altres, és una pregunta dirigida a mi, a tu, a cadascun de nosaltres”. “On és el teu germà?” Qui és el responsable d’aquesta sang?” “Ningú”, respon el Papa. I afegeix: “Avui ningú en el món no se’n sent responsable; hem perdut el sentit de la responsabilitat; hem caigut en l’actitud hipòcrita [...] de la paràbola del Bon Samarità: veiem el germà mig mort a la vora del camí, potser pensem ‘pobret’, i continuem el nostre camí, no ens competeix, i amb això quedem tranquils.” I el Papa acabava el seu discurs amb aquesta pregària: “Demanem al Senyor que passi el que hagi quedat d’Herodes en el nostre cor; la gràcia de plorar per la nostra indiferència, de plorar per la crueltat que hi ha en el món, en nosaltres, també en aquells que en l’anonimat prenen decisions socioeconòmiques que fan possibles drames com aquest. Qui ha plorat? Qui ha plorat avui en el món?”

A les vigílies del Nadal, a punt de celebrar el misteri d’un Déu que, per Amor, es compromet amb nosaltres, és necessari que ens fem totes aquestes preguntes. Creiem en la humanitat del nostre Déu? Aleshores, si hi creiem, siguem coherents i conseqüents.

Ben vostre. ■

Caminàvem en la fosca,
però hem vist una gran llum, que il·lumina
tot el camí de la nostra vida

L'esperança va néixer el dia de Nadal

FRANCESC CONESA

Bisbe de Solsona

Benvolguts diocesans,
El poeta francès Charles Péguy, un home profundament creient, descrivia l'esperança com una nena petita, que va de la mà de les seves germanes, la fe i la caritat, encara que en realitat és ella qui les porta, perquè sense esperança no és possible creure ni estimar. En un preciós poema va escriure: "L'esperança és una nena petita de no-res, que va venir al món el dia de Nadal."

Efectivament, amb el naixement de Jesús ha nascut l'esperança per a tota la humanitat. Déu no s'ha obli-

dat de nosaltres: no ens ha abandonat al domini de la mort, sinó que s'ha compadit de nosaltres i ens ha estès la mà, perquè els qui el busquessin el poguessin trobar (cf. Pregària Eucarística IV). El Messies esperat pel poble d'Israel va venir al món el dia de Nadal. El Redemptor del gènere humà va néixer en un humil portal a Betlem, d'una jove parella, Josep, el fuster, i Maria, la natzarena.

Celebrar el seu naixement ens omple de vida, perquè ens dona la seguretat que Déu ens estima fins al punt de compartir la nostra existència i fer-se un de nosaltres, semblant en tot a nosaltres, menys en el pecat (cf. GS 22). Amb el profeta podem dir: caminàvem en la fosca, però hem vist una gran llum (cf. Is 9,2), que il·lumina tot el camí de la nostra vida. A Betlem ha nascut "el sol que ve del cel" i que il·lumina els qui viuen a la fosca i a les ombres de la mort i guia els nostres passos per camins de pau (cf. Lc 1,78-79).

Hem de ser transmissors d'aquesta esperança. Moltes persones no s'han assabentat que el Nadal no és només bons sentiments ni molt menys consisteix a consumir sense fre, sinó que el Nadal és, sobretot, un cant d'acció de gràcies a l'amor de Déu. A tots hem de contagiar l'alegria que sentim aquests dies i anunciar-los la bona notícia que ens ha nascut un Salvador, que és el Messies, el Senyor (cf. Lc 2,11). Als braços de Maria i de Josep també avui podem trobar-hi l'Esperat de les nacions i els pobles.

El poema de Péguy continua dient que "aquesta nena petita de no-res, tota sola, portant les altres, és la que travessarà els mons aconseguint" i afegeix: "Com l'estrella va conduir els tres reis des de l'extrem de l'Orient, cap al bressol del meu Fill, així una flama tremoladissa, l'esperança, tota sola, conduirà les virtuts i els mons".

Molt feliç i sant Nadal! ■

CONSULTORI BÍBLIC

Quina diferència hi ha entre el temple i les sinagogues?

AGUSTÍ BORRELL

Carmelita i biblista

Entendre la diferència entre el temple de Jerusalem i les sinagogues és clau per desxifrar el context religiós i social del món de Jesús i els primers cristians. Encara que avui ens puguin semblar conceptes similars, en la seva època representaven dues realitats complementàries però profundament diferents en funció, significat i abast.

El temple era molt més que un edifici; era el cor simbòlic i nacional del poble d'Israel. Era vist com el lloc de la presència divina (la *Xekhinà*): era el punt de trobada entre el cel i la terra, el centre geogràfic del culte i la devoció. Allí s'oferien els sacrificis d'animals per a l'expiació dels pecats. Aquests rituals, detallats al Pentateuc, només podien ser realitzats pels sacerdots i els levites.

En canvi, la sinagoga no era un lloc de sacrificis, sinó d'ensenyament. Era la casa on cada dissabte la comunitat jueva es reunia per llegir i explicar les Escriptures. També servia com a tribunal local, escola i centre social. El seu naixement es va produir probablement durant l'exili a Babilònia (segles VI-V aC), quan el poble, lluny del temple, va haver de trobar una nova manera de reunir-se i estudiar les Escriptures. Posteriorment, les sinagogues es van multiplicar per tot l'imperi romà (i més enllà) allà on hi hagués una comunitat jueva mínima. A diferència del temple, el servei no depenia del llinatge sinó del coneixement. Qualsevol home adult competent en les Escriptures hi podia llegir i predicar.

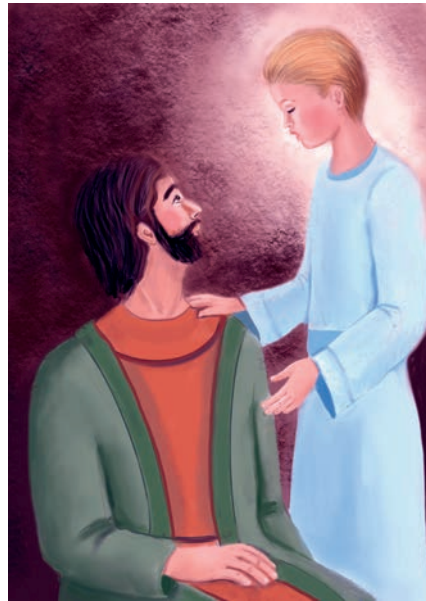
En conclusió, mentre el temple representava la unitat, el sacerdot i el sacrifici, la sinagoga representava la diversitat, el coneixement i la comunitat.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Josep, just i bo, fa el que Déu li mana

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

En l'Antic Testament l'àngel del Senyor i el somni són dos elements de les narracions que evoquen un moment especial que normalment passa de nit i en el qual el Senyor mateix es fa present. El naixement de Jesús és un esdeveniment especial. En la Bíblia tenim més exemples de naixements excepcionals. Tenim el naixement d'Eva de la costella d'Adam; el d'Isaac, de Sara, que tenia més de noranta anys; el de Samsó, de la seva mare estèril; el de Samuel, de la seva mare Anna, que no podia tenir fills, i el de Joan Baptista de la seva mare Elisabet, que també era estèril. En tots aquests naixements és palesa la intervenció de Déu. L'anunci del naixement de Jesús i la seva genealogia, que llegim just abans, expliquen els orígens diví i humà de Jesús.

En el naixement de Jesús se subratlla més la intervenció de Déu a través del seu Esperit. Si a l'inici del llibre del Gènesi comença el relat de la creació dient que l'Esperit de Déu planava sobre les aigües, ara l'Esperit de Déu comença una creació nova. Jesús, plenament home, és la culminació de la genealogia, i plenament diví, és concebut per obra de l'Esperit Sant. El naixement de Jesús compta amb una acció extraordinària i única de Déu que té la voluntat de crear una creació nova, per tant Jesús no té un origen únicament humà, com es po-

dia entendre si només tinguéssim la genealogia. Els noms que rep l'infant són significatius: Jesús, el que salva, i Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres. En el judaisme era molt estesa la idea que el Messies seria el salvador del seu poble. Afegint el títol d'Emmanuel a Jesús, es palesa que Jesús glorificat, el Messies, el Fill de Déu, estarà sempre entre nosaltres, fins a la fi del món.

D'altra banda, la figura de Josep és cabdal. Ell és un home fidel a la Llei i a la tradició jueva que l'empenyia a repudiar Maria. Però Josep no vol fer mal a Maria. Ell és un home just per la seva fidelitat a la llei de l'amor (Levític 19,18: "estima els altres com a tu mateix") que li impedia repudiar Maria. Mateu ens convida a acceptar la realitat de l'amor, per sobre de les lleis i normes que, fent servir el llenguatge de Pau, ens converteixen en esclaus.

Déu es fa carn, intervé en la història de la humanitat, però només ho pot fer a través de les dones i dels homes. Déu intervé perquè Josep confia en la paraula de l'àngel i perquè Maria, en l'Evangeli de Lluc, accepta que es compleixin en ella les paraules de l'àngel Gabriel. Avui Josep ens convida a mirar la nostra història a la llum de la fe, de la confiança i de l'amor. Fem de l'amor la nostra llei, siguem justos com Josep. ■

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera

Is 7,10-14

La noia tindrà un fill i li posarà Emma-nuel

Lectura del llibre d'Isaïes

En aquells dies, el Senyor digué a Acaz: “Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.” Acaz respongué: “No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.” Llavors digué Isaïes: “Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: ‘La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.’”

Evangelí

Mt 1,18-24

Jesús naixerà de Maria, l'esposa de Josep, fill de David

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Jesús, el Messies, vingué al món

Salm responsorial

23

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten.
Li ha posat els fonaments dins els mars,
i les bases, a les fonts dels rius.

R. Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?
Qui pot estar-se al recinte sagrat?
El qui té el cor sincer i les mans sense culpa,
que no confia en els déus falsos. *R.*

Rebrà benediccions del Senyor,
rebrà els favors del Déu que salva.
Aquests són els qui venen a buscar-vos, Senyor,
per veure-us de cara, Déu de Jacob. *R.*

d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: “Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És

Lectura segona

Rm 1,1-7

Jesucrist, del llinatge de David, Fill de Déu

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

Al·leluia

*La verge tindrà un fill,
i li posaran Emmanuel,
Déu-és-amb-nosaltres.*

cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.” Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: “La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel”, que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

**CICLE LITÚRGIC A; FERIA I
TEMPS D'ADVENT i NADAL
SALTERI: SETMANA 4**

Desembre

21. DIUMENGE

IV Diumenge d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Romans 1,1-7 / Mateu 1,18-24
SANTORAL: Glicerí, prev. i mr.; Pere Canisi, prev. i doctor; Severí, b. i mr.; Temístocles, mr.

22. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / Salm 1 Samuel 2,1.4-5.6-7.8abcd / Lluc 1,46-56
SANTORAL: Francesca-Xaviera Cabri-
ni, rel. i fund.; Helena, rel.; Zenó, mr.

23. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluc 1,57-66
SANTORAL: Joan de Kety, prev.; Sè-
vul el Paralític; Victòria, vg. i mr.

24. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluc 1,67-79

SANTORAL: Adela, ab.; Delfí, b.; Ir-
mina, rel.

Comença el temps de Nadal

25. DIJOUS

Nadal del Senyor, Blanc. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18
SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DIVENDRES

Sant Esteve, protomàrtir (F), Vermell. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22
SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

27. DISSABTE

Sant Joan, apòstol i evangelista (F), Blanc. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8
SANTORAL: Fabiola, metgessa; Ni-
caret, vg.; Teodor, monjo

El Sant 23 de desembre

Joan de Kety, teòleg

Joan de Kety va arribar com a nou sacerdot a Olkusz, a Bohèmia, l'any 1431. En un primer moment, els fidels del poble van desconfiar del seu nou pastor, provinent de Cracòvia, on havia estat expulsat de la universitat injustament. Per guanyar-se la confiança dels feligresos, Joan va posar tota la seva energia a ajudar-los i acompanyar-los. El seu esforç es va veure recompensat, ja que, al cap de vuit anys, quan va ser exonerat i traslladat de tornada a Cracòvia, el poble el va seguir diversos quilòmetres per suplicar-li que es quedés.

Durant la resta de la seva vida, Joan va ser professor de les Sagrades Escripures a la universitat. Ensenyava als seus estudiants aquesta filosofia unavegada i una altra: "Combat tot error, però fes-ho amb bon humor, paciència, bondat i amor. La

duresa danyarà la teva pròpia ànima i arruïnarà la millor causa."

Va ser reconegut per la seva humilitat, ja que vivia en completa austeritat i donava part del seu sou als més necessitats. Va morir durant la celebració de la missa de Nadal l'any 1473, a la mateixa capella de la universitat. Va ser enterrat a l'església de Santa Anna de Cracòvia, vinculada a la universitat, que es va convertir en un punt important de pelegrinatge. És un sant molt popular a Polònia, i sovint se l'invoca en pregàries per trobar feina o per a les persones que estan en perill de perdre-la, ja que el sant va ser injustament acomiadat de la seva feina i després la va recuperar amb el seu treball i esforç. Va ser canonitzat per Climent XIII el 16 de juliol de 1767.

MERCÈ
SOLÉ

msoletey@gmail.com

L'Advent només s'entén
si s'arrela a la nostra realitat
més prosaica

Rescatar l'Advent dels lluentons

Quart diumenge d'Advent en un ambient nadalenc embafador, cada cop més allunyat del sentit cristià del Nadal. Llegia en un diari que les famílies comencen ben aviat a estressar-se davant del creixement d'elfs, regals i rituals que escalfen les xarxes socials i ens conviden a retre homenatge al Déu-Consum, en un ambient farcit d'àpats i lluentons. Al costat de tanta brillantor, s'agraeix l'austeritat (i la profunditat) de la litúrgia cristiana.

Perquè l'Advent només s'entén si s'arrela a la nostra realitat més prosaica. L'Informe Foessa ens planta davant el fet que avui un de cada tres infants a Catalunya és en risc d'exclusió social. Com hi són especialment les famílies encapçalades per dones, els joves i els immigrants. Mentrestant la venda d'armament fa el seu agost i veiem com la política va adoptant unes formes impròpies d'una societat que tingui el bé comú com a aspiració. Plantejar-nos la vida des d'aquesta perifèria ens torna a lloc i fa néixer l'Esperança de la set de dignitat, pau i justícia per a tota persona. Amb totes les seves dificultats.

En escoltar les lectures d'aquest diumenge, tres coses em venen al cap:

1. Procurem no fer com Acaz (Is 7,10-14), que en plena situació de crisi i de guerra, es permet rebutjar amb arguments pretesament religiosos, el senyal prodigiós de Déu. Perquè Déu, a través d'Isaïes, es compromet amb un signe sorprenent:

“La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.” Gens espectacular. No ens diu que tots els problemes desapareixeran amb la màgia d'un encanteri, sinó que, en qualsevol cas, Déu-és-amb-nosaltres.

2. Pau, a la carta als Romans (Rm 1,1-7), ens recorda el sentit de ser apòstol (“missioner del seu nom a gent de tots els pobles”). Missioners de l'Esperança són avui, per exemple, els migrants, amb la seva determinació i resiliència per trobar espais on viure dignament. Ens ho deia enguany el papa Lleó a la Jornada Mundial del Migrant i Refugiat. Ens recorda a tots plegats que la Bona Nova no consisteix a acaparar béns i seguretats, sinó al convenciment que Déu vol que els seus fills i filles puguin viure amb dignitat. Perquè ho puguin fer cal el nostre compromís per transformar allò que ho impedeix.

3. Josep fa confiança a Maria i l'accepta bo i embarassada, guiant-se per un somni en el qual reconeix el missatge de Déu. Incertesa rere incertesa. Més fe que seguretat... en un nen que encara ha de néixer i que vindrà al món en un pessebre perquè ni tan sols trobarà posada i que ja en els seus inicis haurà d'esquivar la violència dels poderosos. Josep s'obre a un Déu fràgil, no pas a Superman.

Presència, compromís i confiança per obrir camí al Fill de Déu. Mola. ■

El Nadal de la senyora Remei_

A Maria del Carme Bigorra, "in memoriam"

MARIA JOSEP SALVADÓ CARRATÉ

La Remei és una dona de fe, si ho volem, de fe a la seva manera. Té un cor com una casa de pagès, però, cada any que passa, el seu poder adquisitiu minva més i més. Viu sola d'ençà de la mort del seu Felip, que Déu el tingui a seua la glòria, com sempre diu. Està feta a l'antiga, que no vol dir que no

estigui al dia i no toqui de peus a terra, però que s'arregla amb ben poc.

Mentre prenia un cafè amb llet, va mirar el calendari de la cuina i va pensar: quatre dies i Nadal. En acabar de rentar la tassa, va mirar el seu moneder i només hi va trobar 25 euros. "Hauré d'anar al banc, a veure si la llibreta s'ha bellugat. Tant de bo m'hagin ingressat..."

Però quan va arribar a la finestrera, l'atengué un jove molt ben vestit, que, després d'un somriure prefabricat, li digué: "Ho sento molt, senyora Remei, no li han fet

l'ingrés. Passi després de Sant Esteve, segur que ja el tindrà a disposició."

Amb el cap cot, però sense perdre la dignitat, la senyora Remei tornà cap a casa.

"Bé, no passa res, m'ho passaré com pugui."

En arribar a casa, va obrir l'armari de la cuina. Tenia una mica de menjar, però sabia que li escassejaria per passar les festes. Va pensar: "No t'hi amoïnis, noia, ja hi trobaràs una solució..."

Aniria al súper l'endemà i mi-

ADMINISTRACIÓ DE PATRIMONIS IMMOBILIARIS LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS

RAMBLA CATALUNYA 81 4-2
08008 – BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

raria de comprar alguna cosa per sortir del pas.

L'endemà, quan es llevà, va mirar per la finestra i va veure que es presentava un dia rúfol. De fet, ella, sense sortir del llit ja ho havia intuït: "Ai, Senyor, l'artrosi nostra de cada dia!"

Va decidir que l'endemà ja aniria al súper. "Avui, hi he d'anar per força!"

En Gaël, aquell vespre, portava una llista a l'iPhone. Havia quedat amb els seus *co-workers* del banc per fer una festeta aquella nit. A la llista hi havia de tot: patates xips, llaunes de tota mena, sucs, taula de formatges, pernil, kombutxa (que les algues no hi faltin) i, per al *friqui* del Met, fesols del ganxet i cansalada per fregir-los. Ho trobà quasi tot, però de fesols, ni un.

Feia uns minuts que la senyora Remei s'havia creuat amb l'empleat del banc. Va anar a la prestatgeria i posà al carro els cinc últims pots de fesols i poca cosa més. Amb això en tindria prou. Sabia que podria fer-los de mil maneres: fregits, en amanida o, fins i tot, amb arròs.

Just quan va posar la compra sobre la cinta, va sentir una veu al seu darrere. Era l'empleat del banc. Venia ben carregat. Ella va pagar i mentre posava la compra al seu carret de dues rodes, va mirar tots el potets i li va fer un somriure.

En Gaël va preguntar a la caixa si tenien més pots de fesols, i aquesta li digué que si no n'hi havia a la prestatgeria, s'havien acabat. La Remei es girà i li va dir: "Jove, a vostè el conec; sí, home, del banc." I allargant-li un pot dels seus, li va dir: "Bones festes!"

I va marxar.

Aquesta conversa, breu però profunda, va quedar gravada a la ment d'en Gaël. En sortir del súper, no es treia del cap el que havia passat: "Aquesta dona, amb tan poc, i encara me n'ha regalat un..."

L'endemà, van picar a la porta. La senyora Remei digué: "Ja vinc, ja vinc..."

En obrir, va veure una gran caixa al davant de la porta. A la caixa hi havia de tot. En sobresortia una targeta. Ella, pensant que s'equivocaven i era per a un altre veí, la llegí:

"Molt bon Nadal, senyora Remei! Els fesols, boníssims." ■

David Borràs Salvadó

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

L'alegria del Nadal

El Nadal ens ofereix en la seva essència més viva una gran alegria. La primera paraula de part de Déu als seus fills, quan el Salvador s'apropa al món, és una invitació a l'alegria.

Jürgen Moltmann ho ha expressat així: "La paraula última i primera del gran alliberament que ve de Déu no és odi, sinó alegria; no és condemna, sinó absolució. Crist neix de l'alegria de Déu, i mor i ressuscita per portar la seva alegria a aquest món contradictori i absurd." El veritable goig ha de néixer al més profund de nosaltres mateixos. Contràriament, serà riure extern, rialla buida, eufòria passatgera, però l'alegria restarà fora, a la porta del nostre cor. L'alegria és un regal bonic, però també vulnerable. Un do que hem de cuidar amb humilitat i generositat en el fons de l'ànima.

Com podem ser feliços quan hi ha tant de patiment sobre la terra? Com podem riure quan encara no s'han assecat totes les llàgrimes i en brollen diàriament altres de noves? Com podem gaudir quan dues terceres parts de la humanitat estan enfonsades en la fam, la misèria o la guerra? L'alegria del Nadal no és una alegria superficial o purament emotiva, ni una alegria mundana o consumista. Es tracta d'una alegria més autèntica la realitat de la qual som cridats a tornar a descobrir. És una felicitat que cala en el més profund del nostre ésser i que sentim mentre esperem Jesús, que ja ha vingut a portar la salvació al món, el Messies promès. L'alegria del Nadal és l'alegria del cor, la que ens impulsa a seguir endavant. Però només es pot ser alegre en comunió amb els que pateixen i en solidaritat amb els que ploren. Només té dret a l'alegria qui lluita per fer-la possible entre els humiliats. Només pot ser feliç qui s'esforça per fer feliços els altres.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Cartes

Villancet d'un vuitantí

Arribat a una carena de dilatada visió, observo la terra plena d'inexpressable dolor.

I no entenc la bogeria, la ignorància, el tancament d'una humana minoria que tals desastres consent.

Oh si Nadal ens portava un esguard contemperant com vitaminosa saba a un arbre que es va assecant!

Que tots veiéssim l'exemple de bondat que hem de seguir i freqüentéssim el temple on viu el model diví!

JOSEP RUAIX I VINYET

Avui és Nadal

Veiem plens de llum els carrers. Veiem els aparadors engalanats. Veiem atrafegats els botiguers i tothom amb paquets, accelerats.

Què és tot això que veiem?... Per què tant d'enrenou?... Si és un petit infant qui neix i no té tan sols un bressol.

Per no tenir, no té ni casa. Ve al món en una establia i tendrament l'abracen amb tot l'amor, Josep i Maria.

Aquest petit infant que, en néixer, tan d'enrenou provoca, és el veritable Déu i home, que a tots ens convoca.

Ens crida a estimar sense mida, a tenir els ulls d'infant recent nat, a ser sempre portadors de vida i veure en Ell el Déu encarnat. Però encara tenim pessebres, que tenen una cova d'enderroc. Les parets són grises i brutes i estan plenes de pols.

Les figures miren amb tristesa, tenen en el seu rostre la por de les bombes i la guerra, que els oprimeixen el cor.

Els àngels canten i canten: "Paul!, aquí i a tot arreu!" Això és el desig fervent d'aquest petit Infant, Home i Déu.

Prou de bombes i metralla! Prou de tan cruel sofriment! Obrim-nos a la misericòrdia i fem-nos amics de tota la gent.

Que l'Infant no plori més, entre tanta runa i tanta pols. Que el seu dolç somriure arribi al fons de tots els cors.

Nadal és obrir-nos als altres, és saber allargar sempre la mà És veure de Jesús, la imatge plasmada en cada ésser humà.

La festa i el compartir el goig ens ha d'obrir a la germanor. Que no quedi ningú exclòs del nostre ajut i el nostre amor.

Tant de bo que aquesta nit, quan mirem el firmament estrellat, ressoni a les nostres oïdes el crit: "Joia a tots, perquè és Nadal!"

MONTSERRAT LLOPART

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

Augment del sensellarisme a Barcelona

Segons el recompte efectuat per Arrels, 1.982 persones dormen al carrer a la Ciutat Comtal

Arrels Fundació

Des de l'últim recompte d'Arrels el 2023, s'ha incrementat un 43,2% el nombre de persones que dormen a la intempèrie.

EQUIP ARRELS FUNDACIÓ

La nit del 3 de desembre vam sortir a comptar les persones que dormen als carrers de Barcelona, gràcies a la col·laboració de més de 600 persones voluntàries. Vam recórrer tots els barris de la ciutat durant quatre hores en petits grups. En total, vam detectar 1.982 persones dormint al ras, un 43,2% més des de l'últim recompte d'Arrels a l'any 2023. És una xifra rècord, que evidencia com de necessàries són unes polítiques públiques adequades per resoldre aquesta problemàtica.

“Les polítiques d'actuació a l'espai públic transmeten missatges, tant a l'opinió pública com a les persones sense llar. Fer actuacions de neteja i seguretat per pal·liar el sensellarisme transmet un missatge que és estigmatitzant. No resol el problema ni de bon tros, més aviat l'agreuja”, explica Beatriz Fernández, directora d'Arrels.

Sants-Montjuïc és el districte on

hi ha més persones dormint al carrer: 489. L'augment és important si el comparem amb la xifra del 2023, quan vam comptabilitzar 209 persones; un increment del 134%. L'Eixample és el segon districte amb més persones dormint al carrer: 389. L'any 2023, n'hi vam trobar 302: això implica una pujada del 28,8%. A Ciutat Vella s'incrementa el nombre de persones detectades (339 el 2023 i ara 372). A Sant Martí hem comptabilitzat 335 persones vivint al ras, en comparació

a les 198 del recompte anterior. A Nou Barris el nombre gairebé es manté (de 64 el 2023 a 62 enguany).

Sarrià-Sant Gervasi és l'únic districte on baixa el nombre de persones: si el 2023 hi havia 78 persones dormint al ras, ara n'hem detectat 10 menys. Les Corts registrava 44 persones dormint al ras l'any 2023 i ara en té 74. A Horta-Guinardó hem trobat 66 persones al ras; el 2023 vam detectar-ne 44. Gràcia acull 67 persones (mentre el 2023 n'allotjava 57) i Sant Andreu registra 60 persones al carrer davant de les 49 que hi vam trobar el 2023.

La fotografia general del sensellarisme de carrer a Barcelona ha canviat els dos últims anys. Hi ha més persones dormint al ras, però a espais diferents dels que solien ocupar fa un temps. Després dels desallotjaments que s'han dut a terme des de l'estiu al parc de la Ciutadella, a l'Estació del Nord, al parc Joan Miró o a altres espais, com el Centre de Primera Acollida de Nou Barris, hi ha persones que s'han hagut de desplaçar.

També detectem un augment evident de persones vivint a la intempèrie a Montjuïc i la Zona Franca, i als barris del Bon Pastor a Horta. Són zones on en recomptes anteriors no havíem trobat un nombre significatiu de persones vivint al ras, en comparació amb el centre de la ciutat. ■

Fes que el Nadal arribi a les persones grans que viuen soles

A **Avismón** oferim companyia, suport emocional i ajuda quotidiana a persones grans en situació de vulnerabilitat i **soledat no desitjada**.

Fes ara la teva **donació** o vine a fer **voluntariat** i ajuda'ns a què **cap persona gran estigui sola**.

BIZUM - 02834

FUNDACIÓ AVISMÓN CATALUNYA

www.avimon.org
Tel. 933 32 58 58
info@avimon.org

Barcelona i Tarragona

AVISMÓN

RIFER ROCAFER

RELLOTGES CAMPANES I SO PROFESSIONAL

www.rifersl.com

616.90.90.01

972.22.01.55 - 93.311.72.01

info@rifersl.com

PANELL DIGITAL DE CANTS

NOU!

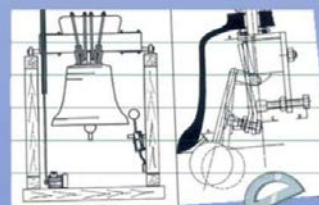
SENSE MANTENIMENT

NOMÉS CAL ENDOLLAR

INCLOU UN
COMANDAMENT A
DISTÀNCIA

Entrada	125
Salm	455
Pau	555
Comunió	888
Comiat	000

MEGAFONIA I CAMPANES

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Celebrada la IV Biennal Ciutat i Ciència

Flickr / European Space Agency

Aquest interferòmetre atòmic s'ha pogut fabricar gràcies a la tecnologia quàntica.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Aquesta vegada Barcelona ha acollit la quarta edició d'aquesta trobada científica, que es titula Ciutat i Ciència i se celebra cada dos anys. Com que enguany coincideix amb l'Any Internacional de la Ciència i la Tecnologia Quàntiques, el tema escollit ha estat de física quàntica. Ha durat sis dies, del 18 al 23 de novembre, i s'hi han realitzat 80 activitats. Als mateixos dies, també Madrid

ha commemorat aquesta Biennal i ha dut a terme cinquanta activitats més. La programació s'ha fet de manera simultània a Barcelona i Madrid, i s'ha estès per primera vegada fins a Mèxic amb la Fira Internacional del Llibre, on Barcelona ha estat ciutat convidada.

Què és el que ha proporcionat aquesta Biennal 2025? Ha estat un espai per comprendre el canvi social i tecnològic que la física quàntica ha provocat els últims cent anys. Ben coneguts són els ordinadors, internet i telèfons mòbils, entre altres tècniques, fruit de la física quàntica. Hi ha hagut debats, conferències, experiments, cinefòrum científic i també espectacles amb representacions artístiques. I ha convidat a reflexionar sobre els reptes de futur de la física quàntica.

Per preparar les jornades de Ciutat i Ciència, es van escollir comissaris de prestigi reconegut. Una de les comissàries d'aquesta Biennal ha estat la barcelonina Alba Cervera, que, tot i la seva joventut (nasqué el 1991), és ja de renom internacional. És investigadora del Barcelona Supercomputing Center i exerceix de coordinadora del projecte Quantum Spain, que impulsarà la computació quàntica en l'àmbit estatal.

Només hi afegirem que aquest esdeveniment es troba emmarcat en el Pla Estratègic de Ciència i Innovació que ja havia establert l'Ajuntament de Barcelona per consolidar la nostra ciutat com a capital científica d'Espanya i una de les principals d'Europa. Aquest Pla s'està desenvolupant des del 2024 i té programació fins al 2027. ■

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

#Pla de Barris

Ja està en marxa el Pla de Barris i Viles amb 1.000M€ per rehabilitar barris de pobles i ciutats, cuidar l'espai públic i enfortir la convivència.

+Seguretat +Convivència

gen.cat/pladebarris

Pla de seguretat
i convivència de Catalunya

Generalitat
de Catalunya

El Govern de
Tot hom

RAFAEL LAZCANO

Biografía de León XIV
Editorial San Pablo, 2025,
472 pàg.

Aquesta biografia traça el retrat humà i espiritual de Lleó XIV. L'autor revela la personalitat d'un pastor que impulsa una Església oberta, sensible als joves i compromesa amb la dignitat humana, la justícia social, la dona i la pau.

DAVID JOU

Pregar amb Gaudí des de la Sagrada Família
Editorial Claret, 2025, 86 pàg.

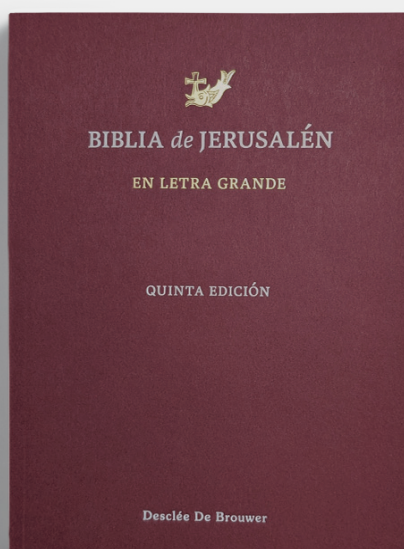
Antoni Gaudí va ser profundament cristià. A la basílica de la Sagrada Família, tan rica en símbols espirituals, expressa aquesta dimensió religiosa. David Jou ens ofereix un llibre poètic amb pregàries inspirades en l'obra mestra de Gaudí.

ANTONI POU MUNTANER

El Deixeble Estimat
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 80 pàg.

Aquestes reflexions sobre l'Evangeli de sant Joan són una invitació a la meditació. L'autor ha fet servir tant la crítica narrativa com la psicologia analítica per tal de descobrir nous significats existencials en aquest interessant text bíblic.

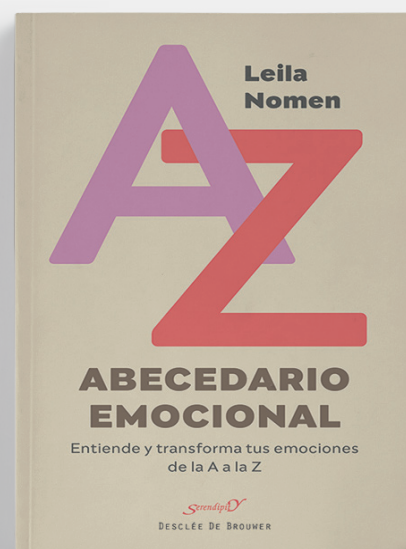
Una Biblia pensada para acompañarte.

La Biblia de Jerusalén en letra grande ofrece una lectura más clara, cómoda y accesible, con tipografía mejorada, diseño limpio y texto actualizado según la 5ª edición. Una edición manejable y cuidada, ideal para la oración personal, la liturgia y el estudio.

Un libro para reencontrarte contigo.

El arte de reconocer tu valor te invita a mirar dentro, a descubrir tu fuerza y tu autenticidad. Con un lenguaje cercano y ejercicios sencillos, acompaña a recuperar la confianza, fortalecer la autoestima y vivir con más claridad y equilibrio.

Un libro para entendernos mejor.

Abecedario emocional recorre, letra a letra, las emociones que nos habitan, ofreciendo claridad, ejercicios y una mirada compasiva hacia nuestro interior. Una guía práctica y humana para educar la inteligencia emocional y vivir con más serenidad y sentido.

CRÍTICA DE TEATRE

Una família Cupiello com figures de pessebre

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

A *Natale in casa Cupiello* d'Eduardo de Filippo, una obra de La Perla 29 convertida en tradicional de Nadal, hi ha una airada popular napolitana, però passada pel filtre d'un ventijol català. Aquesta característica és el primer que connecta amb els espectadors que es troben dins l'habitatge modest de la família dels Cupiello.

Eduardo de Filippo és, quan ell vol, costumista, molt costumista. I és per aquest cantó per on l'ha explotat Oriol Broggi. I per on l'ha encertada. Perquè si s'hagués centrat només en la tragicomèdia de l'obra o s'hagués encapritxat a intel·lectualitzar-la, el resultat hauria quedat diluït entre les bones intencions.

Oriol Broggi ha modelat, com si fossin figures de pessebre, cadascun dels personatges. I els ha situat en una mena de teatregant, si es vol dir així, perquè hi apareguin i desapareguin els protagonistes per un túnel central com si fossin titelles, personatges de còmic o ànimes volàtils al servei d'una història que acaba esgarrapant els espectadors.

Picades d'ullet a la nostàlgia: el pessebre de molsa i de suro que creix i es desmunta i que és la joia de la corona de Luca Cupiello; l'escena dels tres reis falsos d'Orient felicitant la *mamma*; l'habitació i el llit que es despleguen i es tornen a muntar; la fugaç banda sonora de pròleg amb música de cantautor italià de l'època... Quina festa durant prop de dues hores!

El triangle que porta la batuta de la trama està format per Luca Cupiello (Pep Cruz), napolità fins al moll de l'os, davant el pessebre, a la taula i al llit de mort; la *mamma* Concetta (Marissa Josa), mestressa de casa que fa la sensació que durant les dues hores de funció no para, trastejant i anant d'un lloc a l'altre fent la feina bruta de tots, tapant les misèries del fill jove i dropro, encobrint les flaqueses de la fi-

lla i aguantant la bonhomia del marit, en Luca Cupiello; i Tommasino (Lluís Marquès), el nen que s'ha fet gran i no ho sap, amb un os al'esquena capaç de vendre's les sabates i l'abric de l'oncle per viure de l'aire del cel.

Quan cau el teló imaginari, tots els

personatges de *Natale in casa Cupiello* han fet prou mèrits per quedar inevitablement enregistrats en la memòria dels espectadors perquè, de la seva senzillesa, en raja un doll de tendresa i de contradicció que els fa humans, familiars i inoblidables.

"NATALE IN CASA CUIELLO", d'Eduardo de Filippo

TRADUCCIÓ: Núria Furió

INTÈRPRETS: Pep Cruz, Marissa Josa, Lluís Marquès, Ramon Vila, Joan Arqué, Jordi Coromina, Noël Olivé, Eduard Paredes, Màrcia Cisteró / Clara de Ramon

DIRECCIÓ: Oriol Broggi

La Perla 29. Teatre La Biblioteca, Barcelona

Fins al 18 de gener

L'actor Pep Cruz, en primer terme, és un dels principals protagonistes de "*Natale in casa Cupiello*" des del 2010 fins ara.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Música i teatre en el Nadal medieval català

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

LAURA DE CASTELLET

Sibil·la. Naixement, metamorfosi i supervivència d'una profecia cantada
Rafael Dalmau Editor, 2024,
124 pàg.

El cant de la Sibil·la és una reminiscència de la litúrgia carolíngia en la celebració del Nadal al sud d'Europa i que el Concili de Trento va suprimir. En aquest volum, l'autora ens introdueix als orígens grecs i romans dels oracles, que sant Agustí va adaptar a les figures dels profetes del cristianisme. Els primers textos medievals daten dels segles IX-X i són d'origen llemosí. El que va començar com una versió cantada d'un sermó pedagògic, va esdevenir una entitat escènica.

La primera notícia de la representació dels profetes es documenta a la catedral d'Urgell al segle XII i en les centúries posteriors (XIV-XV) ja s'interpretava habitualment a les catedrals catalanes i altres esglésies parroquials. Fruit de la lluita contra els protestants, el Concili Tarracòense del 1584 el va eliminar de les celebracions, si bé es va mantenir a Mallorca i l'Alguer. Gràcies al Romanticisme i al món de l'acadèmia, es van recuperar textos, però a Barcelona la representació no es va reintroduir fins al 1949 i a partir del 1980. El 2010 la Unesco el va declarar Patrimoni Immaterial de la Humanitat.

L'obra que presentem es basa en una recerca exhaustiva en arxius eclesiàstics i a la Biblioteca Nacional de París; adjunta una extensa bibliografia, a més d'un gran nombre de quadres sintètics, fotografies en color de l'ornamentació dels vestits dels antecedents grecs, imatges de les catacumbes, mapes dels circuits de transmissió dels versos sibil·lins per la Mediterrània, fragments de còdexs i llibres, retaules, paviments, cadirats de cor, etc. Castellet és doctora en Història Medieval per la Universitat de Barcelona i forma part del grup que ha impulsat la restitució del cant de la Sibil·la a la catedral d'Urgell. Es tracta d'una valuosa aportació en els camps de la musicologia, filologia i teologia, que honora la tradició i patrimoni musical català i que recomanem de llegir per conèixer el nostre passat. El cant avui s'ha restituit a esglésies d'arreu del Principat, la qual cosa ens omple de joia. ■

UN NOU LLINDAR

D'Advent a Nadal

Entrem en una setmana presidida per la festa de Nadal, que és plena de llum i alegria. La memòria viva d'un esdeveniment que és ben actual perquè Jesús és viu! La festa del naixement de Jesús imprimeix caràcter a un present marcat per molts signes que revelen l'acció de Déu en la història.

El temps d'Advent ens ha ofert molts indicadors de part de Déu que ens han aportat molt bona llum per al nostre caminar de cada dia i ens ha ofert un full de ruta per al present i el futur.

Se'ns ha demanat estar vigilants, com hi va estar Maria, la Mare de Jesús, per discernir què volia Déu d'ella. Amb ella fem el pas de l'Advent a Nadal. La generosa resposta de Maria ha fet possible el misteri de Nadal, i a nosaltres ens demana també correspondre-hi. Més que mai, necessitem una llum que dissipï els "enlluernaments" que sovint ens mantenen cecs i fan que la nostra ceguesa no pugui captar la veritat de Jesús i la lluminositat de la seva Paraula. Espera que "siguem un poble ben seu, apassionat per fer el bé". Aquest és l'encàrrec.

La llum hi és, és Jesús que neix de nou en el nostre cor per donar-nos un nou rostre, signe de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, amor i pau. Si guí aquest el millor desig veure'l realitzat, com també la pregària compartida en aquest Nadal del Senyor. El pas d'Advent a Nadal és lògic i necessari, ja que és el que converteix l'espera en esperança perquè rep l'Esperit que Déu sembla en els nostres cors. Ja ho podem viure a les portes de Nadal i clausurant un Jubileu que ens ha fet "Pelegrins d'Esperança". Seguirem compromesos a anunciar-la i a contagiar-la arreu, allà on hi hagi més necessitat.

De tot cor, us desitjo un fel·lç i sant Nadal!

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Jaume Balateu, Pilarín Bayés, Agustí Borrell,
Ángeles Conde, Montserrat Domingo, Anto-
nio Gil, Josep María Grau, Ignasi Miranda,
Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Joan
Moya, Francesc Nicolau, David Pagès, Joan
Pallarès-Personat, Quique, Maria Josep
Salvadó, Jordi Sánchez, Mercè Solé, Andreu
Sotorra, Sebastià Taltavull, Montserrat
Unterlöhner

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres
col·laboradors no reflecteixen necessà-
riament la d'aquest setmanari

Agenda
Barcelona**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**

El **diumenge 21 de desembre**, a les
20.00, concert *Sons del Nadal* (taquilla
inversa); el **dilluns 22**, a les 19.00,
concert de Nadal de la coral inter-
religiosa per la pau d'AUDIR a favor
de la Fundació Manos Providentes; el
dimecres 24, a les 18.00, Missa del
Gall amb nades i el cant de la Sibil·la
amb Rosa M. Ramírez (c/ Consell de
Cent, 293 - Barcelona).

CATEDRAL

El **dimecres 24 de desembre**, a les
22.45, ofici de lectura amb el cant
de la Sibil·la; a les 24.00, Missa del
Gall presidida pel cardenal Joan Josep
Omella.

MONESTIR DE PEDRALBES

El **diumenge 28 de desembre**, a les
12.30, visita amb especial atenció a
les escenes de la nativitat i l'adoració
dels Reis conservades al monestir.

Girona**NADAL**

El **dimarts 23 de desembre**, a les
18.00, deu minuts de silenci per sen-
tir el Nadal al Punt de Trobada de la
Rambla de Girona.

CATEDRAL

El **dimecres 24 de desembre**, a les
24.00, Missa del Gall presidida pel
bisbe fra Octavi Vilà; adoració del
Nen amb cants litúrgics i populars;
el **diumenge 28**, a les 17.00, missa
de cloenda del Jubileu.

Solsona**JUBILEU**

El **diumenge 28 de desembre**, a les
17.00, celebració de la cloenda del Ju-
bileu a la catedral de Solsona. Presi-
deix el bisbe Francesc Conesa.

Tarragona**CATEDRAL**

El **dimecres 24 de desembre**, a les
23.00, interpretació del cant de la
Sibil·la; a les 24.00, Missa del Gall
presidida per l'arquebisbe Joan Pla-
nellas.

Terrassa**CATEDRAL**

El **dimecres 24 de desembre**, a les

23.00, Missa del Gall; el **dijous 25**,
a les 12.00, missa de Nadal i bene-
dicció apostòlica; el **diumenge 28**, a
les 20.00, missa de cloenda de l'Any
Jubilar.

PESSEBRE VIVENT

El **dijous 25 de desembre**, el **diven-
dres 26 i el diumenge 28**, a les 18.00
i a les 19.00, representació del pesse-
bre vivent a Sant Fost de Campsen-
telles (www.pessebreviventsantfost.cat).

Tortosa**JUBILEU**

El **diumenge 28 de desembre**, a les
17.30, cloenda diocesana del Jubileu
a la catedral de Tortosa.

Urgell**XXVII FESTIVAL ORGUES DE
PONENT I DEL PIRINEU**

El **dissabte 27 de desembre**, a les
20.00, concert d'Olga Farrando (so-
prano) i Josep Lluís Viladot (orgue)
a l'església parroquial de Vielha e
Mijaran.

Vic**MUSEU EPISCOPAL DE VIC**

El **diumenge 28 de desembre**, a les
11.00, visita guiada *Instruments de
l'ànima*.

**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**

Perquè els cristians que viuen en
contextos de guerra o conflicte, es-
pecialment al Pròxim Orient, siguin
llavors de pau, reconciliació i espe-
rança

“He intentat portar la ‘Salve’ a la meva sensibilitat i a la modernitat d’avui dia”

CARME MUNTÉ MARGALEF

El dijous 27 de novembre es va estrenar a la basílica de la Mare de Déu de Montserrat una *Salve* composta pel mestre Albert Guinovart, que va ser interpretada per l'Escolania de Montserrat i l'organista Mercè Sanchis. Es tracta d'un obsequi que la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi ha ofert al monestir, amb ocasió de la commemoració del Mil·lenari, celebració que va finalitzar el 8 de desembre passat.

Com va sorgir la iniciativa d'aquesta nova *Salve*?

Un antic escolà de Montserrat i actual membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, Ventura Bajet, va tenir la idea d'encarregar-me aquesta *Salve* i oferir-la per al Mil·lenari, de Montserrat. És una peça que vol ser agradable i bonica no només per als cantaires que l'han d'interpretar sinó també per al públic general. Té uns punts d'espiritualitat i uns altres d'una mica més d'efecte gràcies a l'orgue. En definitiva, una peça que tampoc no es diferencia gaire de les que jo faig. Al llarg de la història s'han estrenat moltes *Salves*, però n'hi ha unes quantes que són recurrents, que es van repetint perquè són les que més agraden. Per tant, la intenció és haver fet una *Salve* amb aquesta vocació de servir l'Església però també que pugui agradar al públic.

El nombre de *Salves* és pràcticament incalculable. Què aporta de diferent la *Salve* del mestre Albert Guinovart?

Com bé sabeu, la *Salve* és una peça litúrgica en llatí per honorar la Mare de Déu i, com totes les músiques litúrgiques, els textos sempre són els mateixos. Per tant, es tracta d'aportar-hi la visió personal del text. En aquest sentit, a partir de la llarga tradició de *Salves*, he intentat portar-ho a la meva sensibilitat i a la modernitat d'avui dia. Per exemple, en el llatí s'acostumava a fer molts melismes, que són diverses notes en una mateixa síl·laba, mentre que la música moderna tendeix a ser més síl·làbica, una nota per síl·laba. Jo he optat per no fer gaires melismes, precisament per fer-ho una mica més modern. També he jugat molt amb la polifonia a tres veus de l'Escolania. Així mateix, l'entrada de l'orgue és molt apoteòsica i triomfal, i les intervencions corals sempre estan trufades d'interludis d'orgue.

Toni Bojill

ALBERT GUINOVART
Compositor

Venta de artículos religiosos de calidad

¡Visita nuestro catálogo!

Para el bautismo, comunión, cumpleaños y otras fiestas católicas.

Venta de imágenes religiosas, rosarios, cuadros religiosos, medallas...

Bordadores, 11 28013 Madrid
Teléfono: 91 548 16 26

Via Laietana, 46, A, 08003 Barcelona
Teléfono: 93 268 04 49

info@apostoladoliturgico.org

Fundació "la Caixa"

A la Fundació "la Caixa" creiem en el poder de les persones per transformar la societat. Per això, col·laborem amb entitats que amb el seu compromís milloren la vida dels més vulnerables, combaten la pobresa, impulsen la salut i promouen la cultura. I ho fem amb una gestió responsable del patrimoni, a través de **CriteriaCaixa**, que garanteix la sostenibilitat de la nostra actuació.

Perquè l'impossible és només una mica més difícil que les coses difícils. Perquè la utopia és possible quan moltes persones hi creuen i actuen unides.

“Jo ~~no~~ crec en la humanitat”

Al costat dels que creuen per transformar

